

זְכוֹר זֵאת לְיַעֲקֹב

מקבץ מאמרים
לדמותו של שליח הרבי בבית שאן
הרב יעקב אריה ע"ה שמולביץ
מאת רבנים, יידידים ובני משפחה

יום השלושים, ז' אדר ראשון ה'תשע"ד, בית שאן
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

זְכוֹר זֹאת לַיעֲקֹב

- מזכרת נצח -

מקבץ מאמרים לדמותו של
שליח הרבי לבית שאן
הרב יעקב אריה ע"ה שמוזלביץ
מאת רבנים, ידידים ובני משפחה

יום השלושים, ז' אדר-ראשון ה'תשע"ד
בית שאן, ארץ-הקודש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בנימה אישית / מאת העורך

הפעם הראשונה בה שהיתי בחג השבועות בשליחות, היתה בבית חב"ד בית שאן, אצל השליח הרב יעקב שמולביץ. לבקשת בנו, ממלא מקומו, הרב שלום דובער שי' שמולביץ, נסעתי עם חבר נוסף מיישיבת חב"ד בצפת, 'לעשות שבועות' בבית שאן על מנת לסייע בפעילות.

החמימות המיוחדת בה קיבל את פנינו הרב שמולביץ, לא תישכח. השמחה מכך שזכה ששני 'תמימים' (כינויים של תלמידי הישיבה החב"דיים) יהיו אצלו בבית חב"ד בחג, ניכרה היטב על פניו והוא ממש ערך לנו 'קבלת פנים'...

בערב החג כשנסענו איתו ברכב של בית חב"ד למקווה השוכן במרחק נסיעה בישוב באזור בית שאן, הספיק לספר לנו על האווירה המיוחדת ששררה בקרב חברי ה'קבוצה' שלו בעת ששהו שנת לימודים בישיבה בחצר הרבי, כאשר היה ברור לכולם שאחרי החתונה יוצאים לשליחות. בכך ככל הנראה ביקש לעורר גם בקרבנו את הרצון להפוך חלק מלגיונו של מלך ולהצטרף לצבא השלוחים.

לא אשכח את האווירה המיוחדת ששררה במשך כל החג, השמחה מהגאולה הקרובה והמשפחתיות שנראתה טבעית כל כך כשהשליח הרב שמולביץ נמצא בשטח... הדוגמא החיה המיוחדת שהוא היווה, הטעינה אותנו במרץ וחיות מיוחדים ומצאנו את עצמנו עוברים במשך כל ליל חג השבועות בבתי הכנסת ומזכים את הקהל בפנינים מתורתו של הרבי, המאירים את החג באור תורת החסידות (כמובן לא שכחנו להזמין את ילדיהם לקריאות עשרת הדיברות...).

מאוחר יותר, זכיתי לערוך את צמד התשורות שיצאו לאור בשמחות המשפחתיות, סיפורים מבית חב"ד 1 ו-2, שנכתבו על ידו במהלך השנים. היתה זו חוויה מיוחדת במינה, כאשר כל פרק ופרק מחזיר אותי להתוועדות של חג השבועות בבית חב"ד המשפחתי של בית שאן... במיוחד התחברתי לסדרת הזכרונות 'המחתרת' בה הוא מגולל את קורותיו בימי צעירותו עת גילה את אור החסידות והתקשר לרבי מלך המשיח, עד שזכה להיות שליחו.

הפשטות והלבביות הכובשת הניבטת מכל שורה בספר, אינה משאירה את הקורא אדיש. כמדומני שבאמצעות ספריו ממשיך גם עכשיו הרב שמולביץ בשליחותו: לעורר בכל יהודי את ניצוץ השליחות המוטלת עליו על ידי נשיא הדור, שהיא כלשון המשנה (ברכות א, ה) "להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

חיים ברוק

פתח דבר

הננו בזה להודות לכל-אחד-ואחד מציבור הלוקחים חלק באירוע המיוחד לציון ה'שלושים' להסתלקותו של הרב יעקב אריה שמולביץ ע"ה, שליח הרבי מליובאוויטש מה"מ לעירנו בית-שאן.

כ"מזכרת נצח" מוגשת חוברת מיוחדת - "זְכֹר זֹאת לְיַעֲקֹב", ובה מקבץ מאמרים תורניים, דברי חיזוק וזכרונות לדמותו, שהעלו על הכתב רבנים, ידידים ובני משפחה. יצויין כי רובו ככולו של החומר נכתב במיוחד לבקשת המשפחה, והובא ככתבו וכלשונו למעט שינויי עריכה קלים, אם כי חלקו נתפרסם בבימות שונות.

בתחילה הובאו קטעים משיחה מיוחדת של הרבי מליובאוויטש מה"מ, שנאמרה לפני 22 שנה בקשר עם הסתלקותו של אחד מהשלוחים הוותיקים, ובהשגחה פרטית הגיעה לידינו בעת עריכת החוברת. מדהים להיווכח כיצד תוכן הדברים מתאים במדויק להסתלקותו של השליח בעירנו, שהתעסק והתמסר לשליחותו בבית-שאן עד הרגעים האחרונים ממש, ואף הדפסת חוברת זו, וכמובן המשך מילוי שליחותו על-ידי משפחתו, מתאימים ללימוד וההוראה שנאמרה באותה שיחה. בנוסף מוגש מכתב מיוחד מהרבי מליובאוויטש להרב שמולביץ, כולל הסיפור שמאחורי המכתב.

בפתח המאמרים בא מכתב מיוחד מהרב הראשי לבית-שאן הרב יוסף יצחק לסרי שליט"א בקשר למלאת ה'שלושים', ולאחר מכן הובאו המאמרים לפי סדר האל"ף-ב"ת של שמות הכותבים, ולסיום - נספח ובו מאמר מרגש פרי-עטו של הרב שמולביץ ע"ה.

שם החוברת - זְכֹר זֹאת לְיַעֲקֹב, מקורו מהפיוט הידוע "אמר השם ליעקב", שפזמונו "אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב" מבטא עידוד, תקווה וביטחון, ומקורו מהפסוק "כֹּה-אָמַר יְהוָה עֲשֵׂה וְיִצְרָךְ מִכָּטָן, יַעֲרֹךְ: אֵל-תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב, וְיִשְׁרֹן כְּחַרְתֵּי בּוֹ" (ישעיהו, פרק מד, פסוק ב), כאשר הפיוט כולו מורכב על-פי פסוקים מהתנ"ך בהם נזכר יעקב אבינו בהקשרים של ברכה, גאולה וישועה.

שם זה גם מתקשר עם הביטוי "מזכרת נצח", שמהווה גם תזכורת כי באמצעות הוספה בפעולות ברוח השליחות, ממהרים את השלימות האמיתית של ה"נצח" (ללא צורך ב"מזכרת נצח"), בחיים הנצחיים שיתממשו תיכף ומיד, לאחר תחיית המתים.

בתקווה ובבטחון איתן, כי רגעי כתיבת שורות אלו הינם אכן הרגעים האחרונים בגלות הנמשכת כבר 1945 (!!!) שנה, ועוד טרם תודפס החוברת נזכה לשמחה הגדולה ביותר ולבשורה הטובה מכל - כי חוברת זו כבר אינה אקטואלית, מאחר שזכינו להתגלות משיח צדקנו שבא להוציאנו מהגלות ולגואלנו גאולת עולמים, והרב יעקב בתוכנו, ונזכה להתראות עימו מיד ממש!

בשם המשפחה

לימוד והוראה ממאורע זה

.....
 קטעים משיחה של הרבי מליובאוויטש מה"מ, שאמרה
 בשבת פרשת וארא - כ"ח טבת ה'תשנ"ב, בקשר לפטירת
 אחד מהשלוחים הותיקים להפצת התורה והיהדות
 .....

"...עם היותו מאורע פרטי אצל יחיד מישראל, הרי . . . מדובר אודות חסיד ומקושר לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששלחו ומסר על ידו הקמת וניהול מוסדות של הפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, ובמילוי שליחותו זו היתה התעסקותו כל משך ימי חייו עד ליומו האחרון . . . בודאי שיש בזה לימוד והוראה, "והחי יתן אל לבו", ובפרט בקשר להמשך עבודת השליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לכל דורו בהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה.

המשך קיום והרחבת המוסדות

...לכל לראש - שגם לאחרי פטירתו צריך להיות המשך קיום והרחבת המוסדות (שעסק בהם בשליחותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר), ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, באופן של תוספת וחדוש החיות - "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" . . . בפרט ע"י בני ביתו ומשפחתו שיחיו, "זרעו" כפשוטו, "זרעו בחיים", מתוך הוספה בכל עניני חיים, ברוחניות ובגשמיות, נשמה בריאה בגוף בריא לאויוש"ט.

קובץ חידושי תורה וחיזוק לקראת ה"שלושים" במזכרת נצח

...וכיון שהתחלת כל הענינים היא בתורה, "משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו' והעמידו תלמידים הרבה" - יש להציע ולעורר ("מפקחין על צרכי ציבור בשבת") על דבר התחלת ההוספה בקיום והרחבת המוסדות הנזכרים לעיל על-ידי הוצאה-לאור (לקראת ה"שלושים") קובץ חידושי תורה (כולל - דברי התעוררות בעניני תורה ומצוות . . .), בהשתתפות . . . בני משפחתו, קרוביו וידידיו וכיוצא בזה, ובקובץ זה יפרסמו גם שמותיהם של התומכים והמסייעים שבודאי יתמכו ויסייעו עוד יותר לקיום והרחבת המוסדות . . . ש"מצוה לפרסם עושי מצוה" - שעל-ידי-זה יתוסף עוד יותר בהענין ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", באופן של "מזכרת נצח", שע"ז ממהרים עוד יותר את השלימות האמיתית ד"נצח"

.....
**נשיא דורנו שלחו לשם
 ומינה אותו עליהם . .
 והתעסקותו בניהול
 המוסדות היתה מתוך יגיעה
 והשתדלות מיוחדת גם בזמן
 הכי אחרון לפני הסתלקותו,
 "מלאו ימי ושנותי!"**
 .....

(ללא צורך ב"מזכרת נצח"), בחיים
 נצחיים שלאחרי התחי'.

ועוד ועיקר - שהמאורע ד"מת
 בערב שבת" מהווה "סימן יפה" (אם
 עדיין יש צורך ב"סימנים") שכבר
 נגמרה ונשלמה עבודת השליחות
 דברור וזיכוך עניני החול . . ע"י
 "זרעו של יוסף" (כ"ק מו"ח אדמו"ר
 נשיא דורנו) . . והכל מוכן לסעודה
 . . דלעתיד לבוא . . "מבשרו של
 לויתן", וכן שור הבר ויין המשומר.

יהי רצון שמיד יבוא משיח צדקנו

ויהי רצון והוא העיקר שלא יצטרכו ל"סימנים" * על גמר ושלימות מעשינו
 ועבודתינו וההכנה לגאולה, כיון שתיכף ומיד ממש . . בא משיח צדקנו,
 ו"הקיצו ורננו שוכני עפר", והוא . . בתוכם, וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו
 (בעל ההילולא דהעשירי בשבט) בראשם ובראשנו - כל בני ישראל שבדורנו זה
 . . ובאים כולם יחד, ביחד עם הבתי כנסיות ובתי מעשים טובים (כולל מוסדות
 הנזכרים לעיל כפשוט) שבחוץ לארץ, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש,
 להר הקודש ולבית המקדש השלישי (והמשולש) תיכף ומיד ממש..."

(שיחת שבת פרשת וארא, כ"ח טבת תשנ"ב (ב) - מוגה)

התעסק בשליחותו גם בזמן האחרון לפני הסתלקותו

כשמתבוננים בהנהגתו של יהודי זה . . בהחזקת וניהול המוסדות שנשיא
 דורנו שלחו לשם ומינה אותו עליהם . . ובזה התעסק כל ימיו עד הזמן הכי
 אחרון, כמובן גם מהשאלות שהגיעו ממנו לכאן בימים האחרונים בעניני ניהול
 המוסדות! ולא כמו אלה שהתעייפו כבר מעבודתם בעולם הזה, וממילא
 מנסים הם למהר יותר את סיום העבודה, על ידי הבאת ימי המשיח, זמן קבלת
 השכר על העבודה וכו', אלא התעסקותו בניהול המוסדות היתה מתוך יגיעה
 והשתדלות מיוחדת גם בזמן הכי אחרון לפני הסתלקותו, "מלאו ימי ושנותי!"

(שיחות קודש תשנ"ב עמוד 552 (השיחה האמורה) - בלתי מוגה)

(* ובודאי לא סימנים מסוג הנזכר לעיל חס-ושלום, כיון שכבר יצאו ידי חובה, ומכאן ולהבא
 תהי' אריכות ימים ושנים טובות לכל אחד ואחד מבני-ישראל שליט"א.

"ההשתדלות בהפצת היהדות והמבצעים"

מכתב של הרבי מליובאוויטש מה"מ שנשלח להרב שמולביץ ע"ה, בקשר להפצת היהדות והמבצעים, וההכרח בלימוד החסידות:

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, י"ג אדר תש"מ
ברוקלין

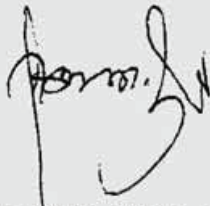
האברך יעקב ארי' שי'

שלום וברכה!

כאשר הנני קבלת בכ"ו,
ודבר בעתו -

במסיכות לימי הפורים אשר ליהודים היתה
אורה ונבחה וששון ויקר - כפשוטו, וככל דחז"ל
בזה - כן התי' לנו.

הפ"נ בבמ"ב יקרא בעה רצון על הציון הק"ו.

בברכה

נ.ב.

לכתבו שלפעמים אינם רואים חוצאות ממשיות
מההשתדלות בהפצת היהדות והמבצעים - לפלא גדול
איך יכול לדעת הנעשה בלבן של חברו, שאמחז"ל שזהו
מכוסה כמו 'מלכות ב"ד מחי תהזור' (פסחים נד, ב).
ויתרה מזו-הבטיחן חז"ל שדברים היוצאים מן הלב
כנסים אל הלב וכו'.

ההכרח ללימוד החסידות בזמננו - הרי מבואר
באריכות בקונטרס עץ החיים. נב"מ.

הסיפור שמאחורי סיום מכתבו של הרבי

בצעירותו למד הרב שמולביץ בישיבה בה לא למדו את תורת החסידות, אך נפשו ונפשם של מספר חברים נוספים נמשכו לתורת החסידות ולדרכי החסידים. כששנות לימודיו בישיבה התקרבו לסיומן, החלה התלבטות להיכן לעבור ללמוד בשנים הבאות, כשאחת האפשרויות היתה ישיבת "תומכי-תמימים" בכפר חב"ד. בספרו 'סיפורים מבית חב"ד 2', הוא מספר על כך:

הרב שמולביץ בתקופת לימודיו בישיבה

"ההתלבטות שלי באיזו ישיבה להמשיך, נמשכה ונמשכה, אבל הסוף היה ידוע מראש. כי האמת היא שלא היתה אפשרות אחרת. כל חברי 'המחותרת החסידית' החליטו לעבור רק לישיבה אחת, ישיבת 'תומכי-תמימים' בכפר חב"ד. ההתלבטות היתה רק 'איך להשיג את הסכמת ההורים', או 'מתי אפשר לספר לכולם לאן אנחנו עוברים'..."

אני כתבתי אז לרבי מכתב עם כמה שאלות, כשהשאלה העיקרית היתה לאן לעבור ללמוד בשנה הבאה. הרבי הואיל לענות לי במכתב בתשובה לשאלה אודות המעבר לישיבה גדולה: "ההכרח ללימוד

החסידות בזמננו - הרי מבואר באריכות בקונטרס עץ החיים. ובכ"מ".

לצערי נוצרה אז פרשנות לא פשוטה סביב ראשי התיבות "ובכ"מ" שבסיום התשובה. אני הבנתי שזו תשובה ברורה שחייבים ללמוד בכפר חב"ד - וזה ממש "הכרח בזמננו", כאשר ענין זה מבואר בקונטרס מיוחד שנקרא קונטרס 'עץ החיים', ובכמה מקומות (נוספים).

אבל אבא שלי טען: "מה פתאום? כתוב כאן 'ובכ"מ' כשהכוונה 'ובכל מקום', כלומר, אפשר ללמוד חסידות בכל מקום ולא רק בכפר חב"ד... בסופו של דבר עברתי ללמוד בישיבה בכפר חב"ד ובעקבותיי התקרבה כל המשפחה לחסידות ולרבי מה"מ, עד שלאחר נישואיי זכיתי לצאת בשליחותו לבית שאן".

מכתב מיוחד מהרב הראשי לבית שאן - הרב יוסף יצחק לסרי שליט"א

בס"ד

לשכת הרב הראשי
הרב יוסף יצחק לסרי

הרבנות הראשית
המועצה הדתית

בית שאן

יום חמישי כ"ט שבט תשע"ד
30/01/2014

אחיי ורעיי, תושבי בית שאן והעמק היקרים.

זה שלוש יום שאנו כואבים את חסרונו של האדם היקר, ר' יעקב אריה שמולביץ זצ"ל, שליחו של האדמו"ר לעיר בית שאן, אשר נתבקש לשיבה של מעלה לאחר ייסורים קשים ומרים, כאשר למרות כל הקושי והכאב שסבל, מעולם לא דיבר עימי על המחלה והמשך ביתר שאת וביתר עז לקרב את הבנים והבנות לאבינו שבשמיים.

אחיי ורעיי, לאחר שנשמתו עלתה לגנזי מרומים, כולנו מחויבים למלא את חסרונו, במיוחד כאשר כל מפעל חייו הוא שזיכה רבים למצוות, ולכן חובתנו לעשות לנשמתו נחת ורוח, באשר אנו נמשיך לאהוב כל אדם, לעזור ולסייע לו לקיים את רצון השם יתברך שזה קיום המצוות.

ציבור יקר, זה עתה למדנו את פרשת משפטים אשר באה לאחר קבלת התורה, וראה זה פלא: האם אחר כל המעלות שנתעלו עם ישראל בקבלת התורה והגיעו לדרגה שקודם חטא האדם הראשון, ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחן שם ישראל, תיקנו את כל המידות שלהם כדי לקבל את התורה, לאחר כל זה התורה אומרת לנו ו"אלה המשפטים... כי תקנה עבד עברי" - בזה צריך להתחיל את המצוות לאחר קבלת התורה? למה לא במצוות עשה, שבת, תפילין, מצה בפסח וכו'. האם צריך להתחיל באדם שגנב שטרחה ואין לו מה לשלם, שבת הדין מוכרים אותו לעבד כדי שיוכל לשלם את הגניבה?!

אלא רצה השם יתברך ללמדנו מוסר השכל: אם יש לאדם בן שלא הולך בדרך טובה, כמה יטרח אדם זה בכדי שיוכל בנו ללכת בדרך הטובה, ולכן למרות שעם ישראל עלו למעלות גדולות, להשם יתברך כל זה לא מספיק, אם עדיין יש בן שלא הולך בדרך השם. ולכן צריך לעשות כל מאמץ כדי להעלות אותו על דרך הישר, וזה היה רבי יעקב שמולביץ ז"ל אשר כל מימו היה משתדל לעזור ולסייע לעם ישראל ללכת בדרך הישר, בדרך השם.

בתוכני שמלמעלה יתפלל ויבקש רחמים על העיר כולה והעמק שנוכל למלא את החסר.

אל יצחק לסרי

בברכת התורה

הרב יוסף יצחק לסרי

הרב הראשי לבית שאן

rbs@rbs.org.il

יפה גלמוד גובה עם גרן ארץ... (אבות)

סוד השליח והשליחות

.....
הרב שלמה אזולוס שליט"א
רב מועצה אזורית עמק המעיינות
 .....

מי הוא השליח המושלם? מה מאפיין שליחות נכונה? מדוע מוכנים לציית למשלח בכל מחיר? שאלות רבות מתרוצצות במוחנו המצומצם... תהיות נוקבות ויורדות עד חדרי-בטן, הופכות מעיים לרגזניות בבחינת "שמעתי ותרגז בטני"...

כשמשה רבינו קיבל את שליחות ה'

הנה משה רבינו, גדול הנביאים, נחרד לנוכח השליחות שהוטלה עליו, "ועתה לך ואשלחך" (שמות ג, י). כשהוא שומע את קושי המשימה, הוא מזדרז לטעון "שלח נא ביד תשלח" (שם ד, יג). בורא עולם, התפקיד הזה 'גדול עליי', הרי אני מוגבל, מגמגם, לא איש דברים, "כבד-פה וכבד לשון אנכי", כך ממשיך משה לטעון, למרות ההבטחות האלוטיות: "ואנכי אהיה עם פיך ועם פיהו" (שם ד, טו).

משה רבינו יוצא ממדין, ברור לו שהקשיים עצומים, יודע הוא שלא רק פרעה ירדוף אותו, אלא אפילו בני ישראל המשועבדים יתקוממו נגדו: "הבאתם את ריחנו בעיני פרעה... לתת חרב בידם להרגנו".

אם זה לא מספיק הוא יטיח גם טענות על התכנית האלוטית, שאינה מסתדרת כלל עם הכרזת הגאולה המהפכנית. הוא יזעק: "למה זה שלחתי, ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך" (שם ה, כב).

אכן, זהו המתווה המסובך אליו נכנס משה רבינו, מלחמה בכל החזיתות!

.....
**לשליח אין בחירה משלו,
 הוא משמש כלי לשליחותו
 של הבורא. זוהי המסוגלות
 לצאת מתוך בור אפל,
 ששם האדם רואה אך ורק
 את עצמו, ולעלות לנקודת
 תצפית גבוהה כדי לקלוט
 את גודל המטלה והמשימה!**
 .....

אולי חשבנו שמשפחתו תתמוך ותפרגן... אך הנה הקשיים חדרו גם אל תוך ביתו. כבר בתחילת המסע אל היעד: "ויהי בדרך במלון ויפגשהו ה' ויבקש המיתו. . . ותקח ציפורה צור ותכרות את ערלת בנה"... תוך שהיא מסננת הערה עוקצנית: "כי חתן דמים אתה לי" (שם ד, כה).

למעשה משה רבינו חש שטבעת-החנק מתהדקת הדק היטב היטב הדק, סביב צווארו... רבים במקומו היו כבר בשלב זה מרימים ידיים ומפטירים: אם גם אשתי וגם הקב"ה

עשו יד אחת עליי... עזבו אותי, אני חוזר הביתה אל השקט, אל החיים הפרטיים החמימים... מי צריך את זה? גם להתגייס למשימה, גם לסבול? ואני הקטן הייתי מוסיף: לכו לחפש לכם 'פראייר' אחר!!!

שפת ה'אני' או שפת ה'אנחנו'

כיון שכך, מי ירצה לקבל על עצמו שליחות?! רק אנשים רמי-מעלה, בעלי חזון אינסופי, כן, גם קצת לא שגרתיים... לא מדברים בשפת ה'אני', כי אם בשפת ה'אנחנו'. לא שואלים "מה יצא לי מזה?" אלא "מה יצא לעם ישראל ממני!" לא נמצאים על מגדל-שן, ומענגים בדשן נפשם, תורתם אינה "תורת יחידים", אלא תורה ציבורית-עממית-דאגנית, הם שכחו מזמן מהי משמעות הפרטיות, היום הם מתבטאים "מכלל הצריך לפרט, שלא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כולו יצא"...

כל נביאי ישראל קיבלו את שליחותם מתוך גדלות-רוח עצומה! הנה חנה הנביאה לוקחת את שמואל בנה אהובה ומשאילה אותו לבית ה': "וגם אנכי השאיילתיהו לה' כל הימים"... (שמואל א' - א, כח).

היא לא מעדיפה להשאיר את הילד, שחיכתה כל כך הרבה שנים להולדתו, בחיקה להתענג בתענוגים? לא קשה לדמיין ילד קט, שזה עתה נגמל מחלב-אימו,

יוצא לחצר המשכן וצועק: איפה אמא שלי?... איך אימו מצליחה להפנות עורף, למרות הקריאות של הנער? איך מרגיעים אותו? איך מרגיעים אותה? - מחברים אותו לרעיון הענק של השליחות!

"בטל רצונך מפני רצונו"

הוא זה שאמרנו. השליחות עליונה היא מכל, היא הביטוי של התמסרות מוחלטת לדבר ה', היא הזעקה האדירה של "הנני שלחני"!!! כך גם ירמיה הנביא, מקבל פקודה לא לשאת אישה, על מנת להיות זמין יומם ולילה... הוא מקבל משימות נוראות אשר משניאות אותו בעיני העם שהוא בא להציל. הוא נזרק אל הבור - חצר המטרה, שם החושך והצלמוות, דווקא שם יצטרך הוא לעורר תקווה בקניית אדמות בארץ הנמצאת ערב חורבן.

עוד אפשר להזכיר, את ישעיהו הנביא, שמתבקש להסתובב באופן מבייש, כדי לקבל תשומת לב... כך כבודו נרמס, כולם דנים אותו לכף "שטות"! אך הרי לשליח אין בחירה משלו, הוא משמש כלי לשליחותו של הבורא יתברך, הוא מקיים "בטל רצונך מפני רצונו"...

לצאת מראיית ה'אני' ולהירתם לשליחות

כך אפשר לעבור על כל גדולי ישראל, שליחיו ונביאיו, כולם ויתרו על כל מנעמי העולם, נטו שכמם לסבול את עול הציבור, הבלתי-מתגמל, שלרוב אין בו הכרת-הטוב... זוהי המסוגלות לצאת מתוך בור אפל, ששם האדם רואה אך ורק את עצמו, ולעלות לנקודת תצפית גבוהה כדי לקלוט את גודל המטלה והמשימה!

כל זה כתבתי בדמע רב, על חמדת ליבי, השליח הרה"ח הרב יעקב-אריה שמולביץ זצ"ל, המכונה בפי העם רבי יעקב מחב"ד. אשר מסר את עצמו עד כלות הנשמה והנשימה... טיב-שליחותו יחסר לנו עד מאוד. הלא כך פירש רש"י על הפסוק: "אברהם וימרוהו הנני": "הנני - כך היא ענייתם של חסידים, לשון ענווה... לשון זימון" - תמיד מוכן ומזומן למען עם ישראל!

באהבת אין קץ - אחיכם לנצח.

...

יציאת צדיק עושה רושם

.....
הרב פנחס ברוש שליט"א

ראש מוסדות 'חנוך לנער' בית שאן

.....

חודש ימים חלפו מהיום המר והנמהר עת נתבש"ם [=נתבקש בישיבה של מעלה] הצדיק החסיד והעניו הרב יעקב שמולביץ זצ"ל, והלב ממאן לעכל, החלל עצום, תחושת יתמות קשה עוטפת כל פינה.

רבי יעקב זצ"ל היה עמוד התווך לאלפים מתושבי בית שאן ומחוצה לה, עמוד האש אשר הפיץ סביבו חמימות של תורה ויראה, יחד עם אהבה עד אין קץ לכל יהודי באשר הוא.

קשה מאוד לצמצם את המחשבות והזכרונות המתפרצים מן הלב, בבואי להעלות קוים לדמותו של ענק-רוח זה, אשר כשליח הפועל מכח המשלח הפיח רוח חיים והרעיף טללי תחיה על כל הבא עמו במגע.

"רבי יעקב מזכה את ה(מק)רבים"...

זכיתי להיות במשך שנים ארוכות בקרבתו של רבי יעקב, ראיתי בו לא רק ידיד נפש לעבודת קירוב הלבבות, אלא אף מורה דרך ומודל לחיקוי, בבחינת "רבי יעקב מזכה את ה(מק)רבים".

רבי יעקב נהג בי עין-טובה ועודדני בכל הכח בפעולות הקירוב, והיה לי לשותף אמת ולמשיב נפש ממש. זכיתי להתקרב אליו מאוד הן בעבודת הקודש המשותפת, והן ברמה האישית ללמוד עימו בחברותא מפעם לפעם ולצלול עמו לתוך שיחות עמוקות בספרי "לקוטי-שיחות" של הרבי מליובאוויטש, וראיתי בעיני חדותא דאורייתא, עמקות וישרות ההבנה עם מתיקות נפלאה.

.....
ענק-רוח זה, כשליח הפועל
מבח המשלח הפיח רוח
חיים והרעיף טללי תחיה על
כל הבא עמו במגע. זכיתי
להיות בקרבתו וראיתי בו
לא רק יד נפש לעבודת
קירוב הלבבות, אלא אף
מורה דרך ומודל לחיקוי
 .....

הרבי מליובאוויטש בלקוטי שיחות (חלק יט, עמוד 38) עומד על-כך שכידוע מצות לימוד התורה מתחלקת לשני חלקים: א. חובתו של האדם ללמוד תורה לעצמו. ב. חובתו ללמדה לאחרים, ובפרט החיוב ללמד את ילדיו תורה, "וְלַמְדָתֶם אֶתְּם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם וְגו'" (דברים יא, יט).

הפלא הוא שהרמב"ם (הל' ת"ת פ"א, הל' א-ג, ה-ז). ואדמו"ר הזקן בשולחן-ערוך הרב (הל' ת"ת פ"א, ס"א, ס"ד, ס"ח) פתחו את הלכות

תלמוד תורה בספריהם דווקא בחיוב ללמד תורה לילדים ולאחרים ולא פתחו בחיוב הלימוד העצמי אשר הוא לכאורה הבסיס הראשוני לעצם חיוב לימוד תורה? והעניין צריך ביאור.

העיקר בקיום מצווה - הפעולה המעשית

ומבאר הרבי, שהרמב"ם ולאחריו שולחן-ערוך הרב, לימדו יסוד גדול בעצם הגישה ללימוד התורה: ישנו הבדל יסודי בין חובת לימוד התורה לבין החובה לקיים תרי"ג מצוות. בכל מצוה שהאדם מקיים בחפץ כל שהוא, על-ידי-זה הוא מקדש את החפץ בו נעשית המצוה וכן משרה את אור ה' בעולם, והופך את העולם לקדוש ומזוכך יותר [וכן מבואר בס' לקוטי אמרים תניא פרק לח].

משום כך, העיקר בקיום המצוות הוא הקיום המעשי בפועל של המצווה, שהוא המשכין את אור ה' בעולם. אמנם חשובה מאוד הכוונה בקיום המצוות וקיומה מתוך התבטלות לה', אך בדיעבד אין הכוונה בקיום המצווה מעכבת, כי העיקר הוא קיומה המעשי בפועל של המצווה.

העיקר בלימוד התורה - התבטלות הלומד

לעומת זאת בלימוד התורה, עיקרו הוא הזדככותו של הלומד, כי כאשר היהודי לומד תורה, מתאחד שכלו עם השכל האלוקי שבתורה, בבחינת "ישראל,

.....
**כזה היה רבי יעקב זצ"ל
 בעבודת הקודש שלו
 בהרבצת התורה. בכל פעם
 אשר פניתי אליו בבקשה
 לבוא לדבר בפני צעירים
 מקשיבים, היה מניח את
 לימודו ובא מיד במסירות
 נפש על מנת ללמד לאחרים**
 .....

אורייתא וקוב"ה כולא חד", ומשום
 כך העיקר בלימוד התורה אינו כל-
 כך עצם הלימוד בפועל, אלא יותר
 הכוונה וההתבטלות המוחלטת כלפי
 התורה ונותנה, והשאיפה הטהורה
 להבין באמת את עומקה של התורה,
 ומבלי לנסות לפרשה כפי העולה על
 דעתך, במטרה להגדיל את הלומד ...

התבטלות זו כלפי התורה היא
 תנאי בל יעבור בעצם הגישה אל
 התורה, ובלעדיה לא זו בלבד
 שהתורה מאבדת את ערכה ביחס
 ללומד, אלא אף עלולה חלילה

להפוך לסם המות [וכמאמרם ז"ל (יומא עב, ב) "זכה - נעשית לו סם חיים, לא
 זכה - נעשית לו סם המות], יהודי חייב לגשת אל לימוד התורה מתוך הרגשת
 התבטלות מוחלטת של שכלו ודעתו שלו, ורק לרצות לדעת ולהבין את דעת
 התורה. רק כך נשמר כוחה וערכה של תורה.

לימוד התורה - בביטול כמו ילד קטן

ולמעשה, דבר זה נרמז בכך שהלכות תלמוד תורה נפתחות דוקא בחיוב
 ללמד את הילדים, לפני ההלכה על החיוב ללמוד בעצמו, וזאת כדי להדגיש
 בפני האדם הניצב על סף דלתה של התורה: דע לך שבלימוד התורה אין
 העיקר בה השכל וההבנה, שהרי לילד קטן שמתחיל ללמוד תורה אין עדיין
 את השכל וההבנה האישית בתורה, אלא העיקר הוא ההתבטלות כלפי התורה.
 בכך מזכירים ליהודי שכאשר הוא ניגש אל הלימוד צריך שיהא בעיניו כמו ילד
 קטן שמתחיל זה עתה ללמוד תורה, וכמו שילד קטן ניגש אל הלימוד מתוך
 התבטלות מוחלטת, כך כל יהודי הלומד תורה צריך לגשת אל הלימוד באופן
 שהיא תהיה לו 'סם חיים'.

מידה עצומה של התבטלות מוחלטת לתורה ראיתי אצל רבי יעקב זצ"ל.
 בעת לימודי עימו בחברותא הייתי עומד נפעם נוכח ביטול האני המוחלט שלו
 אל מול דעתה של תורה, לימודו היה במתיקות נפלאה וברצון כביר לרדת

לעומקם של דברים ולכוין לאמיתתה של תורה. וכאשר הדברים היו מתבררים היתה נשפכת על פניו הטהורות בת שחוק שכולה חדווא דאורייתא, מאירים ושמחים כנתינתן מסיני.

"על מנת ללמד" קודם ל"ללמוד"...

חשבתי לעניות דעתי שאולי אפשר להאיר צד נוסף בטעם פתיחת הלכות תלמוד-תורה דוקא בחיוב ללמדה לילדים, והוא ע"פ מה דאיתא בגמ' (מועד-קטן יז ע"א) על הפסוק (מלאכי ב, ז) "כִּי שִׁפְּתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מִלֶּאֱךָ יִהְיֶה צְבָאוֹת הוּא" - "אם דומה רבך למלאך ה' יבקשו תורה מפיהו, ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו".

ובמפרשים תמהו על-כך איך אפשר שיהיה הרב דומה למלאך? וביארו העניין, כי המלאך להבדיל מהאדם, דרגתו קבועה היא ואינו יכול להשתנות (ולכן נקראים המלאכים "עומדים").

ועומק כוונתם ז"ל הוא, כי אם הרב דואג לדרגתו האישית הרי זה יבוא על חשבון דאגתו לקידום תלמידיו בלימוד, ועל-זה אמרו חז"ל שהרב אשר ראוי ללמוד תורה מפיו הוא הרב אשר מניח את דרגתו האישית, כאילו הוא מלאך שאין לו לאן להתקדם כי דרגתו קבועה היא, וכל מעייניו נתונים רק לקידום תלמידיו בלימוד התורה, גם על חשבון דרגתו האישית.

מסירות נפש ללמד לאחרים

כזה היה רבי יעקב זצ"ל בעבודת הקודש שלו בהרכצת התורה. בכל פעם אשר פניתי אליו בבקשה לבוא לדבר בפני צעירים מקשיבים, היה מניח את לימודו ובא מיד במסירות נפש על מנת ללמד לאחרים.

וזו הסיבה שהלכות תלמוד-תורה פותחים בחיוב ללמד לבנים, כדי לרמוז לנו שהלימוד לאחרים הינו התכלית הרצויה ביותר הקודמת אף לפני הדאגה ללימוד התורה האישי לפי מדרגתך (ואולי יש לקשר עם הביאור הנ"ל, כי ההנהגה כזו ניתנת להגיע דווקא כשלימוד התורה הוא בהתבטלות), כי אדם לעמל יולד, והעירו על-זה דורשי רשומות: לעמ"ל ר"ת ללמוד על מנת ללמד.

ת.נ.צ.ב.ה. אמן.

'זלבן שיניים' כרבי יעקב

.....
הרב שמעון ביטון שליט"א

ראש ביהמ"ד 'דרכי אליהו' ורב קהילת רמב"ם בית שאן

.....

"תְּכַלְיִי עֵינַיִם מִיָּיִן וְלֶבֶן שְׁנַיִם מִחֶלֶב" (בראשית פרק מ"ט, פסוק יב).

הרב יעקב שמולביץ זצ"ל אחז בדרכו של ר' יוחנן, עליו מספרת לנו הגמרא, תלמוד בבלי מסכת כתובות, דף קיא, ב: "פשטיה דקרא במאי כתיב? כי אתא רב דימי אמר, אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא - רבונו של עולם, רמוז בעיניך דבסיים מחמרא, ואחוי לי שיניך דבסיים מחלבא. מסייע ליה לרבי יוחנן, דאמר רבי יוחנן - טוב המלבין שיניים לחבירו יותר ממשקהו חלב, שנאמר - ולבן שנים מחלב, אל תקרי לבן שינים אלא לבון שינים".

הארת פנים טובה מכל

ר' יוחנן לימד אותנו כי אדם המלבין שניו לחברו, היינו, המאיר לו פנים, מחייך אליו ותוך כדי כך נחשפות שניו, עושה עם חברו טובה גדולה בהרבה מזה הנותן לחברו כוס חלב. זאת למד ר' יוחנן מכנסת ישראל המבקשת מהקב"ה שיאיר לה פנים, שכן הארת פניו של ה' לישראל טובה מכל יין ומכל חלב, היינו, בנ"י רוצים ומעוניינים הרבה יותר בקשר ישיר ובהארת פניו של ריבונו-של-עולם יותר מכל תענוגות וצרכי העולם הזה.

לימוד זה כל כך גדול הוא עד שקבע אותו הרמב"ם בהלכות צדקה (משנה תורה להרמב"ם, הלכות מתנות עניים פרק י', הלכות ז'-י"ד) באומרו שהמדרגה השמינית, הנמוכה ביותר של נתינת צדקה, היא נתינה בה הנותן איננו מאיר פנים בשעת הנתינה:

.....
**את הסוד הזה ידע ר' יעקב
 זצ"ל ולא הפסיק לפזר את
 חיוביו בכל מקום. מאור פניו
 היה הדבר הראשון והמיידית
 איתו נפגשת עת הזדמנת עם
 ר' יעקב לאותו מקום. מאור
 פנים והתעניינות אמיתית
 לשלומך ולמעשיך...**
 .....

"שמונה מעלות יש בצדקה זו
 למעלה מזו: מעלה גדולה שאין
 למעלה ממנה - זה המחזיק ביד
 ישראל שְׁמֶךָ (שנעשה עני) ונותן
 לו מתנה או הלואה או עושה עמו
 שותפות או ממציא לו מלאכה כדי
 לחזק את ידו... החזק בו עד שלא
 ייפול ויצטרך..."

"פחות מזה - שייתן לו פחות מן
 הראוי בסבר פנים יפות. פחות מזה
 - שייתן לו בעצב..."

.....
 דומה כי הרמב"ם מבקש ללמד
 אותנו כי נתינה ללא מאור פנים,
 ללא התעניינות במצבו והרגשתו של הנזקק, איננה הנתינה בה חפץ ה' וחפץ
 הנזקק. הנזקק, וכל אדם הנו נזקק במובן הזה, מבקש את הקשר הבינאישי, את
 תשומת הלב, את האוזן הקשבת של חברו, את מאור הפנים וחיובו של הנותן.

להמשיך את דרכו של רבי יעקב

נתינה במאור פנים, בחיוך, בתשומת לב לאדם שעומד מולי היא נתינה
 מסוג אחר לגמרי. דומה כי את הסוד הזה ידע ר' יעקב זצ"ל ולא הפסיק לפזר
 את חיוביו בכל מקום אליו הגיע. מאור פניו היה הדבר הראשון והמיידית איתו
 נפגשת עת הזדמנת עם ר' יעקב לאותו מקום. מאור פנים והתעניינות אמיתית
 לשלומך ולמעשיך.

צריכים אנו להמשיך את דרכו של ר' יעקב בהפצת חיובים, בהפצת אהבה
 בין הבריות, ומתוך כך נזכה להתקרב ולקרב לתורה, ויתקיימו בנו דברי
 המשנה במסכת אבות פרק א משנה יב: "הִלֵּל וְשִׂמְאֵי קִבְּלוּ מֵהֶם. הִלֵּל אוֹמֵר,
 הוּי מִתְלַמְּדֵיךָ שֶׁל אֲהָרֹן, אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמְקַרְבֵּן
 לַתּוֹרָה".

יה"ר שנזכה שיתמלא החלל הגדול שהותיר ר' יעקב בלכתו, ולכך שימשיך
 להליץ טוב על עמו ומשפחתו, ועל כלל תושבי בית שאן.

חסיד, שליח וחבר אמיתי

.....
 הרב ישראל גליס שליט"א

ידיד קרוב, שליח הרבי מליזבאוויטש מה"מ לדימונה

.....

היינו בחורים צעירים, שיעור א' בישיבת "תומכי-תמימים" כפר חב"ד ויעקב שמולביץ הגיע לישיבה. לא חלפו יותר מיומיים וכבר הכירו כולם בעוצמות שבו, היו כאלו שעבורם זה היה כמו פרוזקטור חזק, מסנוור, לקח להם זמן להתמודד עם עוצמתו ולאהוב אותו. אבל תוך זמן קצר הוא סחף את כולנו.

יעקב זו עוצמה, עוצמה ברצון להיות חסיד, עוצמה באמונה חסידית, עוצמה בהתקשרות ואהבה לרבי, עוצמה במבצעים, עוצמה בלהט החסידי, עוצמה בשליחות, וכחבר נפש אני חייב לומר, עוצמה בחברות אמת.

בישיבה, נסיעה לרבי היתה משאת נפשנו. כשהחל מבצע ס"ת לילדי ישראל ניצלנו - יחד עם גיסי הרב בנימין שי' קרניאל - כל דקה פנויה בימים ובלילות, עבדנו במשלוח עשרות אלפי התעודות, והכל לא על חשבון סדרי הלימוד! כדי לממן נסיעה לרבי הדרכנו בקייטנות וכל מה שאפשר לעשות בבין הזמנים, הכל כדי לראות את מלכנו, לנסוע לרבי.

תמיד ביחד אצל הרבי

יום הולדתו החסידי של יעקב, היום בו הוא זכה להגיע לראשונה בחייו לראות פני המלך, הוא כ"ד באלול תשמ"א. למחרת הוא כבר קיבל את פניי כשהגעתי אני פעם ראשונה והכניס אותי לעניינים... עמדנו שנינו בפתח 770 כשהרבי חזר מהציון של הרבי הקודם, וכך במשך שנים, משום מה, כמעט תמיד עברנו אצל הרבי יחדיו.

.....
יעקב היה האחרון ברשימה.
לקראת ההמראה הגיע
האחראי והודיע: 'יש לנו
שני מקומות פנויים בטיסה'.
הוא לקח את הרשימה
ואמר: 'אתה ואתה עולים',
כשהוא מצביע על הראשון
והאחרון... יעקב נסע לרבי!
 .....

ההתוועדות של הרבי היו משאת נפשו, הוא היה חייב לשמוע ולהבין, ובשנת ה'קבוצה' - השנה בה למדנו בישיבה שבחצר הרבי - כשהיה ממורמר שאין לו מקום טוב לשמוע את ההתוועדות, הוא ביקש ברכה מהרבי והתשובה הגיעה תוך זמן קצר... הוא פשוט קיבל בנס מקום נפלא, ממש מול הרבי, אוי, איך קינאתי בו...

בזמנו, היתר-יציאה מהארץ היה שווה זהב. תלמיד-ישיבה יכל לצאת מהארץ רק פעם בשלוש שנים. חזרנו

ארצה בסוף תשרי תשמ"ב עם ידיעה ברורה שאנו כאן בארץ רק תיירים לאחד עשר חודש, וכשהגיע אלול מיד הגשנו בקשה להיתר-יציאה, הבקשה נדחתה.

סניף של "תומכי-תמימים" בלשכת הגיוס

מתוך אמונה שלימה שחייבים להיות אצל הרבי, התנחלנו ליד חדרו של מפקד לשכת הגיוס, פתחנו שם סניף של ישיבת "תומכי-תמימים", באנו יום אחר יום כדי לבקש ולהתחנן על נפשנו. לא הרפנו גם כשהמפקד אמר לנו בכעס: "פארשלאסן! סגור! אתם נשארים בארץ". היו חברים שהסתכלו עלינו בתימהון, זה הרי החוק, אתם לא תסעו, מה הפנטזיות שלכם? אבל השכל לא הפריע.

הסברנו למפקד את המושג החסידי "רבי לא שנה חייא מנין"... אם לא נמצאים אצל הרבי כל שנה - חיות מנין... אך המפקד בשלו.

פנינו להרה"ח ר' שלמה מיידנצ'יק ע"ה, שעזר לנו והגיש מכתב תחנונים מאיתנו לשר הביטחון דאז, מר אריאל שרון ז"ל. באותה שנה, שנת תשמ"ג, ראש השנה חל בשבת, וביום חמישי בבוקר הגיע הנס. קיבלנו הודעה שמחכה לנו היתר יציאה בלשכת הגיוס. טסנו לשם, וראינו את מפקד הלשכה עומד בפתח. כשהוא ראה אותנו, הסתובב מהר כדי שלא יפגוש את מבטנו. אנו המשכנו בזריזות בדרכנו לקבל את האישור המיוחל.

.....
**יעקב לא היה טיפש, הוא
 הבין את מה שכולנו הבנו.
 אבל גם כשהבין בשכלו
 שעל פי טבע זה לא ילך, הוא
 לא נתן לשכל לבלבל אותו
 והמשיך להאמין באמונה
 שלימה ובלהט חסידי
 שהרצון של הרבי יתקיים**
 .....

יום חמישי בצהריים, מחר ערב
 ראש השנה, ולנו ברור מה ששמענו
 מהמשפיע בישיבה, ר' מענדל
 פוטערפאס: "תקיעות" צריך לשמוע
 מאדם ולא מבהמה, ולכן "תקיעות"
 צריך לשמוע מהרבי.

יעקב, בלהט האמונה שלו, חזר
 לכפר חב"ד, לקח תפילין, שקית
 נילון עם כמה בגדים (פנימיים...) (פנימיים...)
 בלבד, עלה לכביש ירושלים-תל-
 אביב והחל לעצור טרמפים. נהג
 עצר לו ושאל: "לאן אתה צריך?"
 ויעקב ענה לו באמונה פשוטה:

"לרבי מליובאוויטש! לאמריקה!" יעקב היה כזה, הוא נסע לאמריקה בטרמפים!
 הנהג שהיה בדרך לירושלים כל-כך נהנה, שהביא אותו היישר לשדה התעופה...

הנס מתרחש!

בשדה התעופה עמדה להמריא טיסת אל-על שהיתה מלאה, ועשרות אנשים
 המתנינו למקום שיתפנה. יעקב הגיע אחרון, והוא היה אחרון ברשימה. לקראת
 שעת ההמראה הגיע האחראי על הטיסה והודיע: "יש לנו שני מקומות פנויים
 בטיסה". הוא לקח את הדף עם רשימת הממתינים ואמר: "אתה ואתה עולים",
 כשהוא מצביע על הראשון והאחרון ברשימה... יעקב נסע!

יעקב נסע לרבי, כשאני המשכתי להתרוצץ בין סוכנויות נסיעות. בסופו
 של דבר מצאתי טיסה עם עצירת לילה בפאריז, ומפאריז המראנו בערב ראש
 השנה, ביום שישי בשעה אחת בצהריים... בטיסה של שמונה שעות לניו-יורק.

אחרי כמה ניסים מעניינים ועם הפרשי השעות בין פאריז לניו-יורק, הגעת
 ל-770, חצרו של הרבי, בשעה שלוש בצהריים. לא יודע איך זה קרה, אבל דבר
 ראשון פגשתי את יעקב (הבאתי לו מזוודה מהבית...) והוא סיפר לי שעדיין
 אין לו איפה לישון. חיפשנו יחד ומצאנו בניין מפונה והרוס, ללא חשמל ומים,
 אבל לא היתה לנו התלבטות: כל מקום בו אפשר להניח את הגוף כדי להיות
 אצל הרבי זהו קודש קודשים עבורנו.

קבענו את משכננו באחת הדירות בקומה עליונה, סגרנו את החלונות בפטיש ומסמר (רק דירה אחת בקומת קרקע טרם פונתה, ממנה לקחנו קערה וספל לנטילת-ידיים) והשגנו מזרנים איכשהו... את הדלת סגרנו במנעול מספרים, שכדי לראותם היה עלינו לכוון את המנעול לחריץ ממנו חדרה קרן אור מהרחוב... אבל היינו בליובאוויטש!

מפחיד היה כשאחד מאיתנו חזר לחדר לבד בשעה של לפנות בוקר מהריקודים בשמחת בית השואבה. מפחיד יותר היה כששמעו צעדיו של השני חוזר ועדיין לא היה ברור לראשון של מי הצעדים הקרבים... אבל אני יכול לומר ברור שהרושם החסידי שהותיר עלינו התשרי הזה לא ימחה לעולם.

שנה אחר כך, אלול תשמ"ג, כולנו היינו מרוגשים לקראת הנסיעה לשנת ה'קבוצה', 'קבוצה תשד"מ' הידועה. שוב נסיונות קשים, לפתע הצבא לא רוצה לאשר את נסיעת הקבוצה, והעסקנים כמעט מרימים ידיים.

שנה תמימה בלהט האמונה

גם כשכבר נראה היה שאין סיכוי וחלק מהבחורים כבר התייעצו עם ההנהלה היכן ללמוד בשנה הבאה, היה יעקב, בלהט האמונה, מכריז וחוזר ומכריז: "חברים, אתם תראו, אנחנו נהיה אצל הרבי שנה תמימה!" וכאן נכנס הפתגם החסידי בשינוי מה - 'רבי לא שנה, אם אצל הרבי לא נהיה שנה תמימה, חייא מניין, חיות מניין'...

יעקב לא היה טיפש, הוא הבין את מה שכולנו הבנו. אבל גם כשהבין בשכלו שעל פי טבע זה לא ילך, הוא לא נתן לשכל לבלבל אותו והמשיך להאמין באמונה שלימה ובלהט חסידי שהמשאלות החסידיות ובפרט הרצון של הרבי יתקיימו. עוד כמה ימי מתח והגיעה הבשורה שיש היתר יציאה, אבל זמני לשלושה חודשים ונראה מה יהיה... חלק קנו כרטיס הלך-ושוב עם אופציה להארכה, אבל יעקב בשום אופן, רק צד אחד! כי נוסעים לרבי לשנה תמימה.

ואכן, כשכבר היינו בקבוצה, בט"ו טבת, יום אשר אור וחיות נפשנו ניתן לנו, קיבלנו את ההודעה שאישרו לנו להישאר כל השנה! השמחה היתה גדולה, התוועדות בישיבת 'חובבי-תורה', לחיים, ריקודים והודיה לה'. יעקב לא היה צריך כאחרים לחפש את סוכן הנסיעות ולבדוק מה עושים עם הכרטיס חוזר... ומאז, כמעט כל שנה היה זה יעקב שהזכיר לכולנו בהתקרב יום הבהיר ט"ו טבת וארגן את ההתוועדות השנתית.

את הרצון להיות שלוחים, הרצון 'להיות של הרבי' חוינו יחד, זה היה הנושא המרכזי בחיינו, על זה חשבנו כששרנו מול הרבי "אתה בחרתנו . . וקרבתנו מלכנו לעבודתך" ... לזה ייחלנו, שנזכה להיות שלו.

המכתבים שכתבנו לרבי עם הבקשה לצאת לשליחות היו דומים: "לכן באם כ"ק אדמו"ר שליט"א מסכים לשליחות ב... אבקש ברכתו הקדושה" ... יעקב יצא לשליחות לפניי, וכשהגיע תורי היה לי עם מי להתייעץ איך ומה לכתוב, איך לבקש מהרבי את הדבר הגדול הזה, והתשובות שזכינו לקבל היו דומות: "אזכיר על הציון שהי' בהצלחה רבה מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות".

יעקב בעיניי הוא התגלמות של "דור השביעי" - חסיד, מקושר, אוהב את הרבי אהבת נפש, חי את השיחות והמאמרים של הרבי, אבל בעיקר העניין המיוחד של הדור השביעי - מסור ונתון, חייל של הרבי!

ידידות אמיתית של שלוחי הרבי

אני מרגיש צורך לספר על חבר אמיתי, חבר שבשעות הרבות של שנינו בנסיעות ממרכז הארץ לבית-שאן ובנסיעות לדימונה מתוועדים היינו רבות בטלפון, מעלים זכרונות, חוזרים שיחות של הרבי, מתכננים את שנאמר בהתוועדות הקרובה עם המקורבים. בדרך כלל יעקב היה עוזר לי יותר משעזרתי לו, ויעקב היה גם זוכר לשאול אותי למחרת: 'נו, איך היתה ההתוועדות? איך היתה ההרצאה?' ואנו היינו מתלוצצים אם בסוף דיברתי מה שהוא הציע או גלשתי למחוזות אחרים...

לא אשכח את ההתוועדות החסידית שהיתה לי בה' טבת תשמ"ז, עת נתבררנו ש'דידן נצח' במשפט הספרים הידוע. בימים הקשים של שנת תשמ"ה הייתי אצל הרבי, נכחתי בהתוועדויות עם השיחות 'המפחידות' בענין הספרים, שיחות שנתנו גם משמעות מיוחדת להתקשרות לרבי. שמענו את הרבי צועק "סאיז נאך א מאל א לוויה, רח"ל" [=זהו עוד פעם לוויה, רחמנא ליצלן]...

והנה בתשמ"ז אני נמצא בדימונה, רחוק (בגשמיות) וכשפרצה השמועה ש'דידן נצח' לא היתה לי אפשרות להביע את השמחה, מלבד השתפכות הנפש יחד עם חבר אמיתי וחסידיו כמו יעקב, שרק הוא הבין יחד איתי מה זה להיות בדימונה ובבית-שאן ביום כזה, לכן יכולנו לשמוח יחדיו. אוי, זו היתה התוועדות חסידית טלפונית מיוחדת, היא הפכה להיות נושא ההתוועדות הטלפונית שלנו כל שנה בה' טבת.

חסיד, מקושר, שליח וחבר

יעקב היה חסיד, יעקב היה מקושר, יעקב היה שליח, אבל יעקב היה לי גם חבר, חבר אמיתי. חבר ששום דבר לא נסתר, חבר עם אמון מלא, חבר עם אהבה אמיתית, חבר שלא התבייש לכתוב לי "שלך לעד" וזה היה אמת, חבר שאין דברים כאלה.

אני יודע שאנחנו לא חסידים של חלומות, אבל בכל אופן, אני רוצה לסיים בהודעה ששלח לי יעקב לפני

עשרה חודשים, בה הוא מספר לי חלום שחלם, וכך הוא כתב לי:

"קרא בהמשך מה חלמתי אתמול 3 בלילה, שלך לעד, בית שאן. התעוררתי עם חלום מדהים עם הרבי. הייתי ב-770. באתי למנחה בזאל הקטן והנה אני רואה שהרבי יושב ליד השולחן האחורי וממתין שתתחיל התפילה. ניגשתי לרבי להראות לו תשובה שקיבלתי באגרות-קודש והרבי התחיל להקריא ולהסביר לי מה כתוב. הרבי הדגיש כל מילה: יהיו לך ניסים. ונפלאות. ניסים כמו "ארים ניסי" וכמו "הנסים שבים" (איים) ולא רק אתה אלא גם כל הנלווים עליך. וגם כל הנלווים על בני בית שלך. 3 פעמים חזר על הקטע הזה.

היו מבטים ישירים לעיניים שלי והרבי הדגיש כל מילה כאילו אומר לי, תזכור טוב טוב מה שאני מקריא לך כאן. והיה ברור ש"הנלווים לבני בית שלך" הכוונה לכל מי שפונה לרבי בעזרת חני (רעייתו). בדיוק כשהרבי סיים 3 פעמים, החלה תפילת מנחה. הייתי נסער, שמח ומרוגש וחיפשתי למי לספר. היו שם בחורים מהקבוצה (ביניהם דותן קורת) ומיד אחרי התפילה סיפרתי לו/הם כל מה שהיה".

אכן, כעת בבית שאן ניתן לפנות לרבי בעזרת רעייתו, לכן כדאי שכולנו האוהבים את הרבי ואת בניו השלוחים נהיה לעזרת רעייתו השליחה.

יעקב היקר, אינני יכול לכתוב מילות סיום.

יום הלידה מכפר על המיתה

.....
 הרב שלמה הלפרן שליט"א
 רב קהילת חב"ד תל אביב
 .....

יום סיום ה'שלושים' על רבי יעקב (הוא בטח יסלח לי על כך שאינני מסוגל לכנות אותו בתארים נוספים, או יותר נכון - הוא כנראה יתקשה לסלוח לי אם אכנה אותו בתארים כלשהם...) חל ביום שבעה באדר, יום השייך למשה רבינו.

סגירת מעגל: תשד"מ-תשע"ד

גם היום בו סיים את החלק הראשון של שליחותו כאן בעולם הזה, ח' בשבט תשע"ד, קשור למשה - שכן בדיוק באותו יום הסתיים המחזור ה"ב בלימוד היומי של משנה תורה להרמב"ם, עליו נאמר 'ממשה עד משה לא קם כמשה', תקנה אותה ייסד משה רבינו שבדורנו - הרבי מה"מ, לפני שלושים שנה בשנת תשמ"ד, הלא היא שנת ה'קבוצה' בה למד רבי יעקב בחצר הרבי.

שבעה באדר ידוע בכל תפוצות ישראל כיום ההילולא של משה רבינו. יש המתענים בו, יש שאינם אומרים בו תחנון ועוד. אולם מאה ועשרים שנה קודם לכן, התרחש בו מאורע חשוב עוד יותר: משה רבינו נולד. בגמרא מסופר כי כשהמן הרשע הפיל פור הוא הגורל ונפל בחודש אדר "שמח שמחה גדולה אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד", ומפרש שם רש"י: "כדאי הוא יום הלידה שיכפר על המיתה".

שואל הרבי מה"מ (לקוטי שיחות חלק כו, שיחה לפרשת שמות) - כיצד ניתן לומר שיום הלידה מכפר על יום המיתה, הרי בטבע העולם, המיתה היא זו שמבטלת את הלידה, כיצד אם-כן יכול יום הלידה לכפר על המיתה?

יתירה מזו - מקרא מלא דיבר הכתוב "טוב שם טוב משמן טוב ויום המוות מיום הוולדו", ומסבירים זאת חז"ל כי כשאדם נולד אי אפשר לדעת מה יהיו מעשיו, ואילו כאשר מסתלק מהעולם בשם טוב, זוהי המעלה.

ואכן - חמישים שנה אחרי שנשמתו של רבי יעקב ירדה לעולם, רואים אנו את השם הטוב, את כל הפעולה העצומה שעשה ועושה בעולם - אך מדוע אם כן מציינים את יום הלידה כמכפר על המיתה?! האם לא די להגן על עם ישראל בזכות של יום הסתלקות משה רבינו, יום בו מתגלה כל מה שפעל בעולם הזה?

לידה שמכפרת על המיתה

מסביר הרבי מה"מ, כי כך אכן חשב המן הרשע - שיום המיתה הוא זה שמבטל את הלידה, וכאשר "מושיען של ישראל" מת חלילה, שוב אין לעם ישראל מי שיפעל את הישועה. אך הוא לא ידע שביום זה מת, אך ביום זה גם נולד, וכאשר נולד משה "נתמלא כל הבית אורה", שכן "משה רבינו מתחלת תולדתו ה' ראוי להאיר את כל העולם על ידי התורה".

התורה היא אמת נצחית, ולכן משעה שירדה נשמתו של משה לעולם, הרי שחיייו הם חיים נצחיים, ולא רק החיים הרוחניים שלו, אלא גם חיייו הגשמיים. כשם שהתורה היא נצחית ופועלת גם בגשמיות העולם, ולכן על משה רבינו כותב רש"י - "כדאי הוא יום הלידה שיכפר (ומבטל) על המיתה..."

גם על יעקב אבינו, כמו זרעו - עם ישראל שחי לעולם, אומרים חז"ל "יעקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". אין מקרה בעולם, ואנו מבחינים שוב בקשר בין משה ליעקב. ואף שאיננו יכולים לדרוש בשמות, ברם נצטוונו "והחי יתן אל ליבו" ובהתאם לדרכו של הרבי מה"מ בשיחותיו הקדושות, נוכל לתת אל ליבנו, ללמוד ולהבין מענייניו של היום וענייניו של השם.

יום הולדת חסידים

"כדאי הוא יום הלידה" - אצל חסידים יש יותר מיום הולדת אחד. יש כמובן את היום בו ירדה הנשמה לגוף, היום אותו מורה הרבי לציין באופן מיוחד, היום אותו זכה לחגוג רבי יעקב גם במלאת לו חמישים שנה, בקרב בני משפחתו, בני העיר, ידידיו ומוקיריו. אלא שגדולי החסידים - מביא הרבי בלוח 'היום יום' - החשיבו את יום בואם לליובאוויטש, אל הרבי, כיום הולדתם. רבי יעקב הגיע

לליובאוויטש, גילה את דרך החסידות, את ההתקשרות לרבי, הוא עבר ללמוד ב'תומכי-תמימים', זכה לנסוע לרבי, וזכה להיות שנה תמימה אצלו ב'קבוצה'. על כל צעד מאלו היו מניעות ועיכובים וכל שלב כזה הוא יום הולדת מחדש. נדמה לי שכל מי שהכיר או שמע משהו מרבי יעקב, יודע כי היום בו הגשים את שאיפת חייו עלי אדמות, הוא היום בו זכה להישלח ע"י הרבי מה"מ לבית שאן.

התמלאה בית שאן אורה

"התמלא הבית אורה" - התמלאה בית שאן אורה. בית שאן של לפני כמעט שלושים שנה, חיכתה וציפתה לאור הזה. עיירה קטנה עם יהודים נפלאים המשמרים את מסורת בית אבא, שזקוקה לרענון, התחדשות וכחות צעירים. משהגיע יעקב - שלוחו של משה שבדור, התמלאה אורה.

זוג צעיר בונה בית חרדי ללא פשרות, ילדים נולדים מתוך כוונה להישאר ולהאיר, כשאין אפילו מקווה פתוח לטבילה קודם שחרית, ועל כל דבר צריך להתאמץ, להביא מהמרכז, ובלי להפסיק לרגע להאיר. רק הגיעו וכמעט לא היה איש, אשה או ילד שלא הכירו את רבי יעקב מחב"ד. משנולד משה - משנולדה השליחות, התמלא הבית, בית שאן כולה - אורה.

השליחות נפעלה, והיא נצחית, היא לא נפסקת לעולם. כאשר מחוברים לנצחיות של משה רבינו, היא פועלת, ו"כדאי הוא יום הלידה שמכפר על המיתה", ולא נותן לשום דבר להפסיק אותה. זהו התפקיד שלנו, לקיים "והחי יתן אל לבו", לחבר את הנצחיות של משה רבינו עם הנצחיות של הרבי מה"מ - משה רבינו שבדורנו, "מושיען של ישראל", גואל ראשון הוא גואל אחרון.

"יעקב אבינו לא מת" - זו קביעה, זו ידיעה וזו גם משימה. יעקב לא מת - "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". כל מה שזרע, כל הפעולות הנשגבות שפעל, כל מי שהשפיע עליו, ועל מי הוא לא השפיע?

וכמובן, זרע ברוך ה', המשפחה הנפלאה שהקים, דור שלם של שלוחים, בנים ובנות, חסידים ומקושרים לרבי מה"מ, מסורים ונתונים לקיום שליחותו היחידה והאחרונה: הכנת העולם כולו, ובית שאן במיוחד, לקבלת פני משיח צדקנו, ואז נזכה לחיים נצחיים נשמה בגוף, ויקיצו וירננו שוכני עפר, ובראשם מי שזכה להיות שליחו של משה, שליח מושיען של ישראל, מי"ד ממ"ש.

אמרת יעקב, אמרת בית שאן

.....

הרב זושא זולף שליט"א

סופר ומנהל סניף חברת JEM בארץ הקודש

.....

כאשר הרבי החמישי בשושלת חב"ד-ליובאוויטש, רבי שלום דובער, יצא את ליובאוויטש בשנת תרע"ד לרוסטוב, המשיכה ישיבת "תומכי תמימים" להתקיים בליובאוויטש מספר שנים נוספות. אחד מתלמידי הישיבה ביקש לנסוע אל הרבי לרוסטוב, ומנהלי הישיבה ביקשו ממנו כי יעבור בדרכו דרך מוסקבה, וישתדל לאסוף שם כספים עבור הישיבה.

הבחור נסע למוסקבה, והתארח אצל הרב ברוך שלום כהן, מחסידי חב"ד הבודדים שהתגוררו שם. הרב כהן והבחור מליובאוויטש סבבו בעיר מספר ימים, ובעזרתו של הגביר החב"די הר' זעלקא פרסיץ, תושב מוסקבה אף הוא, אספו כספים לישיבה.

מה היא מוסקבה? זעלקע וברוך שלום

כאשר הבחור הגיע לרוסטוב, שאל אותו הרבי הרש"ב: "מה נשמע במוסקבה?" השיב הבחור לרבי, שאיננו מכיר במוסקבה מאומה. זו לו הפעם הראשונה בעיר, וחופץ מברוך שלום ומזעלקא פרסיץ אינו יודע דבר אודות העיר.

נענה הרבי הרש"ב ואמר בבת שחוק: "נו, וואס איז מוסקבה? זעלקא און ברוך שלום"!!... [=מה היא מוסקבה? זעלקע פרסיץ וברוך שלום כהן!].

מה הוא כל הכרך הגדול, מוסקבה רבתי על מליוני תושביו? חסידיו של הרבי הנמצאים בעיר ופועלים בשליחותו! - - -

.....
**דומה כי מעת שהרב
 שמולביץ הגיע בשליחות
 הרבי לבית שאן, ההגדרה
 המדוייקת ביותר אודותיו
 היא: "אמרת יעקב
 שמולביץ, אמרת בית שאן.
 אמרת בית שאן, אמרת
 יעקב שמולביץ"...**
 .....

דומה כי מעת שהרב שמולביץ הגיע בשליחות הרבי לבית שאן, ההגדרה המדוייקת ביותר אודותיו היא: "אמרת יעקב שמולביץ, אמרת בית שאן. אמרת בית שאן, אמרת יעקב שמולביץ".

השליח הרב יעקב שמולביץ - שבלתי אפשרי לצרף לאיש חי רב-פעלים שכמותו את צמד המילים זכרונו לברכה - התאחד והתעצם עם עיר שליחותו בית שאן. השליח, השליחות, ומקום השליחות - הפכו אצלו לדבר אחד.

שלום מבית שאן

כל שיחת טלפון שלו למי ממכריו, הייתה נפתחת במילים: "מדבר יעקב שמולביץ מבית שאן", ומסתיימת: "בשורות טובות, מבית שאן". רבות מההודעות שקיבלתי ממנו נפתחות במילים: "שלום מבית שאן", ונחתמות: "בית שאן".

כל הווייתו של הרב יעקב - כפי שעולה גם מצמד ספריו המעולים "סיפורים מבית חב"ד", המתארים את חיי השליחות באהבה שאין לה גבול - הייתה היותו שליח הרבי בבית שאן. מבחינתו לא היה כאן "יעקב שמולביץ" כלל. הייתה כאן רק השליחות, היא "בית שאן".

יבדל לחיים ארוכים אחיו הצעיר, השליח לאור עקיבא הרב אליעזר, סיפר בימי ה'שבעה', כי הרב יעקב, בחיוניותו החסידית הרבה ובאופטימיות שאין לה קץ, האמין כי הוא יצליח להתגבר על המחלה הארורה שקיננה בו, והוא לא התייחס כלל להיתכנות אחרת חלילה.

אולם פעם אחת בלבד, כאשר קיבל לידי אבחנה רפואית קשה ביותר, הפטיר לקרוביו במילים ספורות: "באם יקרה משהו, יש רק מקום אחד בו אני צריך להיות. בית שאן", ויותר הוא לא עסק בכך כלל.

לא עזב את מקום שליחותו

וכך קרה, כאשר נטמן למנוחת עולמים בבית החיים של העיר בית שאן, במרחק מאות מטרים ספורים בלבד מביתו, בית חב"ד.

לו היה אפשר לשוחח עמו כעת, בוודאי היה ניתן לשמוע ממנו את הדברים הבאים: מה לי הר הזיתים, מה לי הר המנוחות? מה אבד לי במקומות הללו? הרבי שלח אותי לבית שאן, וזה מקומי עד ביאת המשיח. בחיים ובחיים הנצחיים.

באו לנחם ויצאו מנוחמות

הבאים לניחום האבלים בבית משפחת שמולביץ, יכלו לראות את המחזה המפליא הבא:

אוהל המנחמים הגדול שהוקם בחצר ביתם מלא עד אפס מקום במאות תלמידות מבתי הספר המקומיים, בהם שימש הרב יעקב כרב בית הספר, ובנותיו האבלות של הרב שמולביץ מרצות בפני התלמידות רעיונות חסידיים על "מחשבה טובה" ופעולות טוב וחסד, תורה ומצוות, כשהן מחזקות אותן באמונה לזהות בבית המשיח. באו לנחם - ויצאו מנוחמות ומחוזקות.

יעקב שמולביץ, בית שאן, לתמיד. בחיים ובחיים נצחיים. רעייתו השליחה ובני משפחתו היקרים שיחיו, הממשיכים בשליחות הרבי בבית שאן בדרכו של אביהם הדגול, "זרעו בחיים - הוא בחיים", לא נפרדים ממנו.

יעקב לא הלך לדרכו. חייו האמיתיים היו "בית שאן". והוא נשאר בשליחותו, בית שאן.

• • •

הרב יעקב - מנהיג אמיתי

.....
הרב משה לזרוב שליט"א

רב בית הכנסת המקיף הדתי בית שאן

.....
 מפרשתנו ניתן ללמוד מיהו מנהיג ציבור אידיאלי: "רָאָה קָרָאתִי בְשֵׁם, בְּצִלְאֵל בֶּן אוּרִי בֶן חוּר לְמִשֶׁה יְהוּדָה. וְאִמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים, בְּחִכְמָה וּבְתַבּוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה" (שמות לא, ב-ג).

ודרשו חכמינו זכרונם-לברכה (ברכות נה, א):

"אין ממנין פרנס על ציבור אא"כ נמלכים בציבור שנא' "רָאוּ קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל". אמר לו הקב"ה למשה: משה, הגון עליך בצלאל? אמר לו: רבש"ע, אם לפניך הגון לפני לא כל שכן?! אמר לו: אעפ"כ, לך אמור להם לישראל. הלך ואמר להם לישראל: הגון הוא עליכם בצלאל? אמרו לו: אם לפני הקב"ה ולפניך הגון, לפנינו לא כל שכן?!"

מאמר זה בגמרא טעון ביאור: מדוע צריך מנהיג הציבור להיות הגון גם בפני משה וגם בפני העם, אם כבר ראוי הוא מצד הקב"ה?

שלוש מעלות במנהיג הציבור

מסביר הרב קוק בעין אי"ה כי לפרנס על הציבור צריכות להיות שלוש מעלות:

• האחת: מעלות ומידות פנימיות, שאם לכולן היא טהרת הלב וקדושת המעשים. מעלה זו גלויה אך ורק לה' לבדו, שהוא חוקר כליות ולב. כזה היה אהובינו הרב יעקב, כל כולו טהרת הלב וקדושת המעשים.

.....
התכונה הזאת היתה אצל
הרב יעקב נר לרגליו. יחסי
הציבור והקשר המיוחד שלו
עם הציבור, מגן הילדים עד
אחרון פשוטי העם, הוא
התחבר לכולם, אהב את
כולם וכולם החזירו לו
אהבה עצומה
 .....

• השניה: חכמה וכשרון כדי שיוכל לנהל בתבונה את מעשיו. דבר זה יכול לגלות גם אדם, אך רק יחידי סגולה יכולים לעמוד על חכמתו ומעלתו של הפרנס. כזה היה הקדוש והרב החסיד הרב יעקב.

• השלישית: יחסי ציבור ויצירת קשר עם הציבור, שיהיה מקובל על הציבור בהופעתו החיצונית ובחן דיברותיו. דבר זה מסור להחלטת הציבור. התכונה הזאת היתה אצל הרב יעקב נר לרגליו. יחסי הציבור והקשר המיוחד שלו עם הציבור, מגן הילדים עד אחרון פשוטי העם, הוא התחבר לכולם, אהב את כולם וכולם החזירו לו אהבה עצומה.

הבורא, דעת הנשיא ורוח העם נוחים הימנו

זהו פירושה של דברי הגמרא: "אם בפניך הוא הגון בפני לא כ"ש?!!" - היינו, הקב"ה בוחן וחוקר לבות וכליות, יודע שבצלאל הוא בעל מעלות פנימיות, בעל-מידות ויראת-שמים, טהור-לב ומכלכל את מעשיו באמונה, וזהו הבסיס למינוי הפרנס על הציבור.

אך בנוסף לכך צריך את דעתו של משה רבינו שיש לו את הכח להבחין בחכמתו ובכשרונו של בצלאל שהוא אכן מתאים להנהיג את הציבור בתבונת כפים, שאת ההכרה בזה יש רק ליחידי סגולה כמשה רבינו - "לפניך הוא הגון".

אך עדיין מעלות אלו אינן מספיקות. צריך את הסכמת העם, שהמנהיג ימצא חן בעיני הציבור הן מבחינת ההופעה החיצונית, הן בדיבורו והן ביחסי הציבור שלו, ולכן אומר לו הקב"ה אע"פ שבפניך הוא הגון לך אמור להם לישראל - שגם מבחינת הציבור הם מקבלים אותו כמנהיג עליהם.

ומסיים הרב קוק שם: וזאת תהיה התעודה לדורות לדעת את האופן המעולה בבחירת פרנס שתלכנה מעלת הצדק, החכמה והחן הטוב כסדרן זה אחר זה.

.....
הרב יעקב שדמותו
המחייבת האוהבת וידו
המושטת לכל אדם באשר
הוא, מופיעה ותופיע
תמיד נגד עינינו בשיחותיו
המרתקות ובסיפוריו
החסידיים שהתאימו
וריתקו את כולנו
 .....

והסדר הזה הוא דבר מחייב ואסור לשנות מהסדר הנ"ל. שבתחילה יהיה ירא שמים ובעל מידות, ורק אח"כ חכמה וכשרון, ולבסוף הופעה חיצונית ודיבור נאות בפני הציבור.

הרב קוק ניבא ולא ידע מה ניבא. אם הוא היה מכיר את הרב יעקב היה רואה כמה דבריו קולעים לאותה דמות אהודה, אהובה ונערצת שיש בה בדיוק את התכונות שהזכיר.

אמנם כיום, כאשר באים לבחור מנהיג על הציבור, אין לנו עדות של הבורא על טוהר

מידותיו וקדושת הנפש, אך תעמוד לנו במקומה עדות השם הטוב והפרסום בצדק וכשרון המעשים, שהוא הדבר הבסיסי ביותר לפרנס על הציבור. נשאר לנו השם הטוב וכשרון המעשים של הרב יעקב, שדמותו המחייבת והאוהבת וידו המושטת לכל אדם באשר הוא, מופיעה ותופיע תמיד נגד עינינו בשיחותיו המרתקות ובסיפוריו החסידיים שהתאימו וריתקו את כולנו.

טוהר המידות וקדושת המעשים

כיום בבחירת מנהיג ציבור, לצערנו, שמים דגש על המעלה השלישית - ההופעה של המנהיג ודיבורו החוצב להבות, ויתכן וגם המעלה השנייה - חכמתו וכשרונו להנהיג. אך העיקר חסר מן הספר, והיא המעלה הראשונה והחשובה ביותר - טוהר המידות וקדושת המעשים שעליהם בנויות המעלות האחרות.

דבר שהיה מושלם אצל משה רבינו, טוהר המידות וקדושת המעשים. מי יתן ונזכה לראות במנהיגות זו ודוגמת בצלאל אשר עליו נאמר: "ראו קרא ה' בשם .. וְאַמְלֵא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹקִים בְּחַכְמָהּ וּבְתַבּוּנָהּ וּבְדַעַת וּבְכָל מְלָאכָה".

קשה לנו לראות את הבור שנופער עם עלייתו של הרב יעקב לגנזי מרומים תחת כסא הכבוד, אולם אם נקבל על עצמינו להדבק במידותיו ולקחת וללמוד מדרכיו, בטוחני שמלמעלה יליץ בעדינו ורוחו תהיה חופפת עלינו תמיד, אמן.

סמל של חיות בשליחות

.....
הרב משה מרינובסקי שליט"א
סופר וחבר מערכת שבועון 'כפר חב"ד'
 .....

אמרת יעקב שמולביץ, אמרת קבוצה תי"ו שי"ן מ"ם דלי"ת.

שבת מברכים אלול, או השבת הראשונה של חודש אלול, תש"מ. ישיבת "תומכי-תמימים" המרכזית בכפר-חב"ד. ביום ראשון הקרוב אמור להיפתח רשמית ה'זמן' החדש בישיבה, אבל מעט בחורים הקדימו לבוא כבר בערב שבת. כבן הכפר, היה זה טבעי שגם אני, הנכנס כעת לשיעור א' ישיבה-גדולה, אתפלל השבת בישיבה עם ה'תמימים' ולא בבית הכנסת עם ה'בעלי בתים'.

'פנים חדשות' בישיבה בכפר

כיון שמספר הנוכחים היה קטן, כל 'פנים חדשות' עורר תשומת לב. בין אלה הבחנתי בבחור שקומתו תמירה. תנועותיו אומרות ביטחון וחיוניות, פיאותיו מסובבות מאחורי האוזניים כמעשה רבים מבני הישיבות הליטאיות, ולמותניו חגור גארטל כמעשה חסיד.

ממרחק השנים אינני זוכר האם כבר באותה שבת החלפנו כמה מילים, אבל עד מהרה נודע לי כי הבחור עונה לשם יעקב שמולביץ. התברר כי הסממנים הליטאיים נעוצים בעובדה שאת שנות הישיבה-קטנה עשה בישיבת 'איתרי' הירושלמית, הסממנים החסידיים החיצוניים הם ענין אישי או משפחתי, אבל מעבר למה שנראה בחיצוניות, יש לו פנימיות מזהירה. מזה תקופה ארוכה שהוא השתתף בשיעורי התניא ובהתוועדויות החסידיות של השליח הרב החסיד ר' שלום דובער שור (ע"ה) וכעת הוא כבר 'עמוק בפנים'.

ראש וראשון להתקשרות

באותה שנה נכנסו ל'תומכי תמימים' בכפר חב"ד עוד כמה וכמה בחורים נפלאים בוגרי ישיבות ליטאיות או ישיבות תיכוניות. הנהלת הישיבה העמידה לרשותם את המשפיע הייחודי, הבלתי נשכח, הרב החסיד ר' שלום דובער קסלמן ע"ה כמשפיע-מלווה אישי וכמגידי-שיעור לחסידות ומשפיע להתוועדויות. לכאורה היה זה כדי להקל עליהם את חבלי הקליטה וכדי להשלים פערים במידה והיו,

פטירתו הכתה את כולם בהלם. כי חברנו היקר - ניבדל לחיים - הרב יעקב שמולביץ היה סמל של חסידות, של התקשרות ללא סייג, של שליחות ללא לאות וכל אלו הן מילים נרדפות לחיים, חיות וחיוניות!

עקב העובדה שבישיבה-קטנה לא היו בין כתלי ישיבת "תומכי-תמימים", בה שוררת אורה מיוחדת.

אך לא חלפו ימים רבים והיה ברור שהם נקלטו באווירה הייחודית של הישיבה, ספגו והפנימו את ערכי החסידות וההתקשרות לרבי לא פחות מחברייהם בעלי הרקע החסידי, ומותר להודות על האמת - במובנים רבים עוד יותר מהם. כנראה הן בזכות המשפיע ר' בער'ל קסלמן והן בזכות עצמם. בין אלה בלט במיוחד חברנו היקר השליח הרב יעקב שמולביץ. בלט לא רק בגשמיות אלא בעיקר ברוחניות. מהר מאד היה ל'תמים' מן המניין על כל המשתמע מכך. ראש וראשון לכל דבר וענין שקשור בחסידישקייט ובהתקשרות.

אמרת יעקב שמולביץ, אמרת קבוצה תשד"מ.

כל זה התעצם בשנת ה'קבוצה' שלנו, שנת תשד"מ. זר לא יבין זאת, אבל חברי ה'קבוצה' בוודאי יסכימו עם הקביעה הבאה: אמרת קבוצה תשד"מ, אמרת יעקב שמולביץ. אמרת יעקב שמולביץ, אמרת קבוצה תשד"מ.

מקום מגוריו בתקופת ה'קבוצה', בחדר הראשון בקומת הכניסה בפנימיית הישיבה בבנין 749 איסטערן פארקווי, היה במידה רבה המוקד ומרכז הענינים של כל ה'קבוצה'. הדלת היתה פתוחה עשרים וארבע שעות ביממה וכל אחד

מעשרות בני ה'קבוצה' הרגיש בנוח להיכנס ולבקש וכמובן לקבל כל עזרה בגשמיות וברוחניות, מלווה במילה טובה בקולו הרם של יעקב האהוב והחביב.

התזעדות לאורך שלושים שנה...

כמו בישיבה בכפר חב"ד, כך ב-770. מהר מאד הוא 'נכנס לענינים' במובן הפנימי, הוי אומר המאמרים והשיחות, ההנהגות וכל מה שהתרחש ב-770 בכל רגע. היה זה מובן מאליו שהוא כתב יומן מפורט ועל-פי רשימותיו הופיעו יומנים מבית חיינו ובשלהי השנה רשימותיו שימשו גם אבן-יסוד לעריכת הספר 'רישומה של שנה בבית חיינו'.

ל'קבוצה תשד"מ' יש כידוע יום חג משלה. ט"ו טבת. היום שבו התקבלה הבשורה כי בטלו המניעות והעיכובים לשהות שלנו במחיצת הרבי שנה תמימה. וכדי לקבל מושג על מהותו של חברנו יעקב, די לציין כי איש לא התפלא מול העובדה שמתוך עשרות בני הקבוצה שיחיו, תמיד היה זה הרב שמולביץ שדאג להזכיר מידי שנה את התאריך המיוחד, לארגן התזעדות ולא לשכוח לעדכן את הכתובות ומספרי הטלפונים לאורך שלושים שנה.

סמל של חיים, חיות וחיוניות

אשתקד נערכה ההתזעדות בבית שאן, מקום שליחותו. חברנו יעקב כבר היה חולה מאד, אך עדיין שפע חיות וחיוניות והוכיח גבורה נפשית עילאית, ובתוך כך לא הסתיר את קורת הרוח שגרמה לו ההתזעדות של ט"ו טבת בפעם ה-29 עם חברים רבים שהגיעו מקרוב ומרחוק.

למרות הכל, פטירתו הכתה את כולם בהלם. כי חברנו היקר - ניבדל לחיים - הרב יעקב שמולביץ, היה סמל של חסידות, של התקשרות ללא סייג, של שליחות ללא לאות וכל אלו הן מילים נרדפות לחיים, חיות וחיוניות!

דמותו תמשיך להיות למופת ולמקור של אור וחיות חסידית למשפחתו היקרה, לתושבי בית שאן עיר שליחותו, למענם התמסר כל כך, וגם לנו חבריו לישיבה ול'קבוצה', שכולנו כל כך אהבנו והערצנו. יהי זכרו ברוך לעד.

רבי יעקב לא מת

.....
 הרב בנימין סופר שליט"א
 ראש ישיבת תיכונית בית שאן
 .....

"וַנִּתְּנִי לָךְ מֵהַלְכִים בֵּין הָעַמִּדִים הָאֵלֶּה" (זכריה ג, ז) - האדם נקרא מהלך לעומת המלאכים הנקראים עומדים. ובמה נתייחד דווקא האדם בתואר "מהלך"? בעולמנו נדרש יסוד ה'תנועה' על מנת לזהות חיים.

כאשר מים עומדים הם מעלים עובש ורק מים זורמים הם עדות לחיים. גם האדם נדרש לנוע כל העת. לא לעמוד במקום אלא להתחדש, ליזום, להוביל, ליצור ובעצם לסלול את הדרך להופעת שמו של הקב"ה בעולם.

"הִתְהַלֵּךְ לְפָנַי" (בראשית יז, א) - נצטווה אברהם אבינו ללכת לפני השכינה על מנת לסלול את הדרך להופעתה.

שאלה אחת: מה ריבונו של עולם רוצה ממני?

רבי יעקב אהובנו נלקח מעימנו. אך ברור לכולנו, שרק גופו הנגלה נלקח ואילו רוחו ממשיכה לפעום. כל מי שהיה במחיצתו של רבי יעקב מיד היה חש בתנועה, בזרם חי של התחדשות. תמיד חשב קדימה, תמיד הביט אל המעבר לכאן, לעכשיו, למקום.

באופן טבעי, היית נסחף מיד בקצב התנועה שלו, היית חייב להצטרף לזרימה החיה, לשמחה, להתלהבות, ותמיד במסירות, ללא חשבונות, ללא עייפות, ללא פינוק - עם שאלה אחת בלבד - מה ריבונו של עולם רוצה ממני? במה אני יכול לעזור? לתקן? להאיר פנים, לקרב, לשמח, להוסיף חיים,

.....

כל מי שהיה במחיצתו
של רבי יעקב מיד היה
חש בתנועה, בזרם חי של
התחדשות. תמיד חשב
קדימה, תמיד הביט אל
המעבר לכאן... באופן
טבעי, היית נסחף מיד
בקצב התנועה שלו

.....

לשפר, לקדם, לחבר עוד יהודי
לתורת החסידות, לרבי, לעומק
נשמתו, למעיין החיים.

"את המנגינה הזו אי אפשר
להפסיק!" תנועת חיים אדירה זו לא
תעצור - כיוון שמקורה בשלהבת
הנשמתית הבווערת תמיד במזבח של
מעלה "אש תמיד תוקד על המזבח -
לא תכבה!" (ויקרא ו, ו). ומי ימשיך
שליחות קודש זו? - כל אחד ואחד
מאיתנו!

להירתם לשליחות!

"הַנְּנִי" - זו המילה נדרשת מעימנו! וכפי שביאר רש"י: "כך היא ענייתם של
חסידים לשון ענוה הוא ולשון זימון" (בראשית כב, א), "לשון ענווה וזריזות"
(בראשית לז, יג).

המילה הנפלאה הזאת צריכה להיות מלווה אותנו בכל רגע ורגע מחיינו. כל
משימה שבאה לפתחנו, נתאמץ לקבלה באמירת 'הנני', כל ניסיון, כל קושי -
נשתדל לקבל באהבה ובמסירות, כל יהודי שנפגוש בדרכנו - נתגייס בכל לב
להאירו באהבה.

הננו - ריבונו של עולם, הננו שלוחים לעשות רצונך, ובלבנו תפילה שתשלח
לנו את עוצמותיו של רבי יעקב שימשיכו לחיות בקרבנו, לתת לנו כוחות
להאיר את העולם בתורה ובמעשים טובים, בעונג מתיקות תורת חסד - עד
ביאת משיח צדקינו במהרה בימינו - אמן!

...

שלוחו של אדם כמותו

.....
 הרב שמואל רייניץ שליט"א
 שליח הרבי מליובאוויטש מה"מ לבית שאן
 .....

המדרש (שמות רבה פרשה ב) מספר כיצד בחן הקדוש-ברוך-הוא את משה רבינו, אם מתאים הוא להנהיג את עם ישראל ולהיות רועה האומה, וזה לשון המדרש:

"משה, לא בָּחַנוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלָּא בְּצֵאן. אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ: כְּשֶׁהָיָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם רֹעֵה צֹאנוּ שֶׁל יִתְרוֹ בְּמִדְבָּר, בָּרַח מִמֶּנּוּ גְּדִי [אחד], וְרִץ [משה] אַחֲרָיו עַד שֶׁהִגִּיעַ לְחֹסוֹת [לְמִקְוֶה מַחְסֵה]. כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ לְחֹסוֹת [לְמִקְוֶה מַחְסֵה], נִזְדַּמְּנָה לוֹ בְּרַכָּה שֶׁל מַיִם, וְעָמַד הַגְּדִי לְשִׁתּוֹת. כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעַ מֹשֶׁה אֶצְלוֹ [לגדי], אָמַר [לו]: "אֲנִי לֹא הֵייתִי יוֹדֵעַ שֶׁרִץ הֵייתָ מִפְּנֵי צָמָא. עֵינֶיךָ אֵתָה!". הַרְכִּיבוּ עַל כְּתָפוֹ וְהָיָה מֵהַלֶּךְ. אָמַר [לו] הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: יֵשׁ לָךְ רַחֲמִים לְנֶהֱגַ צֹאנוּ שֶׁל בֶּשֶׂר וְדָם כָּךְ - תִּזְיֶה! [דע לך], אֵתָה תִרְעָה צֹאנֵי יִשְׂרָאֵל. הוּי: [כמו שכתוב] "וּמֹשֶׁה הָיָה רֹעֵה".

[במאמר המוסגר: הרבי מסביר כי לפנינו רמז נפלא - ה'גדי' אינו בורח מן ה'עדר' בגלל רשעותו וזדון-ליבו, הוא עושה זאת מתוך צימאון. נשמתו צמאה לאלוקות, אך אין הוא יודע שאפשר לרוות את צימאון במי התורה, ולכן הוא פונה לרעות בשדות זרים. רועה ומנהיג אמיתי מכיר ויודע את הסיבה האמיתית לבריחת ה'גדי', ולכן הוא רודף אחריו ומחזירו למוטב].

מבחנו של מנהיג

זהו מבחנו של מנהיג, זו תכונתו של רועה אמיתי, של מנהיג האומה - כאשר אתה דואג רק ל"ציבור", אפילו אם אלו קבוצות בציבור - עדיין לא עברת

.....
זכיתי לעבוד בצמוד לרב
יעקב במשך עשור. ראיתי
אצלו כשליח אמיתי,
בדומה לנשיא דורנו
הרבי המשלה, את
ההתמסרות והאכפתיות
לא רק לציבור ולכלל,
אלא גם לכל פרט ופרט
 .....

את מבחן המנהיגות. גם כאשר משה רבינו דאג לצעירים לבד, למבוגרים לבד ולקטנים לבד - עדיין הקב"ה לא בחר בו כמנהיג.

אך כאשר הוא הוכיח שהוא דואג לא רק לכלל, או אפילו לקבוצות מתוך הכלל - אלא גם לגדי אחד, בודד, גדי יחיד שעזב את העדר, ומשה רבינו רץ אליו, נושא אותו על ידיו, ומטפל בו בחמלה וברגישות - כאן הוא עמד במבחן המנהיגות והקב"ה בחר בו כמנהיג ישראל.

כך גם אצל הרבי, משה רבינו שבדורנו - הרבי דאג ודואג לכלל עם ישראל. בהיותו נשיא הדור - הוא דואג לכל הדור. אבל הוא לא דואג רק לכלל, הוא גם דואג ומטפל באופן אישי בכל פרט מהעם. לכל 'כבש' יחיד.

הוא "חש את כאבו" של כל ילד מהדור, אם זה את כאבו הגשמי בשעה ששיניו בקעו ואם זה את כאבו הרוחני כאשר הוא עמד נבוך בנפש מבולבלת, ואם זה המבקש לקבל מינוי לתפקיד ציבורי ודרושה לו ברכה להצלחה.

הרבי במכתב: אני חש את כאבך

מספר הרב שמואל קפלן, המכהן כשליחו של הרבי במדינת מרילנד, ארה"ב: היה זה זמן קצר לאחר נישואי, כאשר למדתי ב"כולל אברכים" (מסגרת לימודית לאברכים בתקופה שלאחר נישואיהם) בחצרו של הרבי בניו-יורק. יום אחד נקראתי אל הרב חדקוב, מי ששימש כמזכירו של הרבי, והוא אמר לי שיש לו משימה מיוחדת עבורי, משימה הקודמת לכל עיסוקיי.

הרב חדקוב סיפר לי על נערה צעירה כבת 17 הסובלת מקשיים רגשיים חמורים, תוצאה של מרד נעורים ב"גיל העשרה" הכרוך בלבטים שונים בתחום הדתי ובבעיות משפחתיות. הרבי, באופן אישי, מסייע לה, ואני נקראתי להיכנס לעובי הקורה ולסייע לנערה בעת הצורך.

הנערה היתה כותבת לרבי ישירות, ובכל פעם שהרבי השיב לה, הראתה לי את המענה, והיינו משוחחים על המענה של הרבי. למרות עיסוקיו הרבים, הרבי היה משיב לה בתוך שעות ספורות, לכל המאוחר ביום שלמחרת.

לא אשכח מענה מיוחד, מבין רבים, שהנערה קיבלה מהרבי: לאחר שכתבה על הכאב והייסורים שהיא חווה, על מערבולת של רגשות שמתחוללות בקרבה, והכל בפירוט על מספר גליונות-נייר, קיבלה מהרבי מכתב תשובה, בו ענה לה הרבי בין השאר כי הוא "חש את כאבה", ומזדהה עם ייסוריה ומלא אמפתיה לסבלה. הנערה כתבה לרבי בתגובה: "רבי, אינני מאמינה לך. איך אתה יכול לחוש את הכאב שלי? אינך עובר את מה שאני עוברת!"...

בתוך כשעתיים התקבל על כך מענה מהרבי: "כאשר תזכי לגדול ולהקים משפחה, ובע"ה יהיה לך ילד משלך, אזי מטבע הדברים, בשנה הראשונה שיניו של הילד יבקעו. זהו תהליך כואב, והילד בוכה בגלל השיניים הבוקעות. בכל אותה תקופה אמו של הילד חשה את כאבו כאילו השיניים חותכות בבשרה. "כך ממש - אני חש את כאבך וצערך", סיים הרבי.

תשובתו זו של הרבי עשתה עליה רושם עז, היא החלה להפנים את העובדה שהרבי אכן חש את מה שעובר עליה ובאמת מנסה לעזור לה. כתוצאה מכך, בסופו של תהליך ארוך, הקימה ברוך ה' משפחה למופת וזכתה לילדים משלה.

התמסרות לכל יהודי

זכיתי לעבוד בצמוד לרב יעקב במשך עשור. ראיתי אצלו כשליח אמיתי, בדומה לנשיא דורנו הרבי המשלח, את ההתמסרות והאכפתיות לא רק לציבור ולכלל, אלא גם לכל פרט ופרט. אם מדובר על יהודי גלמוד שהיה מבקרו ויושב איתו שעות כדי לעודדו, או יהודי עם קשיים חברתיים שהיה מגיע בקביעות לשפוך את ליבו והרב יעקב האזין לו בסבלנות ובאורך רוח.

כך גם בהתעסקות הרבה בפתרון בעיות של שלום בית, הליווי הצמוד למשפחות של עולים מחו"ל, היחס החם והאוהב לכל ילד יהודי, הטירחה הרבה להגיע לחייל הבודד במגדל השמירה ולשמחו ועוד דוגמאות אין ספור...

אם נלמד מהרב יעקב וניקח את היכולת הזו ונשתמש בה ביחסנו למשפחה, לחברים ולשכנים, נראה בכל יהודי עולם מלא ונתייחס אליו בהתאם, בוודאי זה יביא את הגאולה השלימה ותחיית המתים תיכף ומיד ממש!

מסירות נפש של שליח

.....
הרב רועי תור שליט"א

שליח הרבי מליובאוויטש מה"מ לעמק המעיינות

.....

ישנו פתגם חסידי עתיק יומין המיוחס לבעל התניא כי 'יש לחיות עם הזמן', וכל מי שזכה לטעום, ולו במעט, מתורתו העשירה של הרבי מה"מ, נוכח לראות כיצד הרבי "חי" פתגם זה.

מה ניתן ללמוד מז' באדר?

תדיר מלמד אותנו הרבי כיצד "להחיות את הזמן" על ידי שמגלים את עניינו הפנימי העמוק של כל יום וכל תאריך בשנה, בהתאם לפרשה או המועד החלים בו, וכיצד לחיות בעצמנו ולהחיות את זולתנו עם ההוראות הנפלאות שנלמדות מכל תאריך בשנה.

ה'שלושים' של הרב יעקב שמולביץ הסתיימו ביום מיוחד - ז' באדר ראשון, שהוא גם יום ההולדת ויום ההסתלקות של נשיא הדור והרבי הראשון - משה רבינו.

אם איך - מחני נא מספרך!

מצד אחד מזכיר לנו יום זה את מסירות הנפש של משה רבינו למען עם ישראל - מכיון שז' באדר יוצא תמיד בפרשת תצוה או בסמיכות אליה, פרשה שמיוחדת בכך שהיא היחידה מבין פרשיות התורה מאז לידתו של משה, שלא נזכר בה שמו של משה רבינו.

גילו לנו מפרשי התורה שאחת הסיבות לכך היא אמירתו של משה לקב"ה

.....
הרב יעקב הראה לנו תמיד
דוגמא חיה למסירות נפש
חסידית: למען השליחות
של הרבי, למען חינוך
הילדים, למען קיום בית
חסידי לתפארת, למען
השלום ולמען סיוע לכל
יהודי בכל עניין בלי חשבונות
 .....

לאחר חטא העגל "ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת" - כלומר, שבכדי להציל את בני ישראל ואפילו הפחותים ביותר - עושי העגל, מוכן משה למסור את היקר לו ביותר ולוותר על מקומו בתורה.

וקללה זו של משה (קללת חכם, אפילו על תנאי, מתקיימת) התקיימה בפרשה זו - "ואתה תצווה".

יום הלידה מכפר על המיתה

מצד שני ז' באדר הוא יום הולדתו

של משה אשר "כדאי הוא יום הלידה שמכפר על המיתה", וכפי שמסביר זאת הרבי (לקוטי-שיחות חלק כ"ו, שיחה לפרשת שמות) שהדבר מתבטא בכך ש"לא מת משה", כלומר, שנשמתו של משה נמצאת תמיד בעולם הזה ומלוכשת בגוף של נשיא כל דור, שנקרא גם "אתפשטותא דמשה" או "משה רבינו שבדור".

בזכות מעלה נפלאה זו, שהנשמה הקדושה והמופלאה של משה הגיעה ביום זה לעולם ונשארת בו באופן תמידי, קיבל חודש אדר את סגולתו המיוחדת ועוצמתו הרבה, שכל העניינים השליליים מתהפכים בו לטוב.

דוגמא חיה למסירות נפש חסידית

קצת יותר מ-10 שנים זכיתי לחסות בצילו של השליח הרב יעקב. מבין שלל הדברים הנפלאים שניתן ללמוד ממנו, נראה ששתי הנקודות המוזכרות לעיל עולות על כולנה (לפחות בעיני):

הנקודה הראשונה: מסירות נפש. הרב יעקב הראה לנו תמיד דוגמא חיה למסירות נפש חסידית: למען השליחות של הרבי - לפעמים בתנאים קשים ביותר. למען חינוך הילדים לערכים הנעלים ביותר - תוך הליכה תמידית כנגד הזרם והרוחות הבלתי רצויות שמנשבות ברחוב. למען קיום בית חסידי לתפארת - בסביבה בלתי רגילה. למען שמירה על השלום והאחדות בקהילה

- דבר שמכריח 'להעביר על המידות' באופן קבוע. למען סיוע לכל יהודי בכל עניין - בלי חשבונות.

דוגמא חיה לחסיד שחי עם הרבי

הנקודה השניה: משה שבדור - הרבי - לא מת: הרב יעקב הראה מה המשמעות האמיתית של המושג 'לחיות עם הרבי' - נראה שכל חייו סבבו סביב הציר הזה של התקשרות והתבטלות לרבי ולחסידות.

הדבר השתקף בכל פרט ופרט בהנהגתו, מן הקטן ועד הגדול - תמיד השאלה היתה 'כיצד הרבי נוהג?' או 'מה דעת הרבי בעניין?' תמיד ניתן היה להרגיש את הגעגועים והערגה בדברו על השנים שזכה להיות אצל הרבי ב-770, ואת השמחה והתרוממות הרוח לקראת הנסיעה השנתית לרבי.

אין לי ספק שהרב יעקב סלל עבורנו דרך רחבה וברורה של שליחות וחיים יהודיים חסידים ראויים לשמם, וללא ספק ימשיכו כל מכריו, ידידיו ומושפעיו בדרך זו ויצעדו בה בבטחה עד היעד הנכסף - הגאולה השלימה בהתגלות הרבי מלך המשיח, או אז הרב יעקב בודאי יחזור לעבודת השליחות עימנו, יהודי בית שאן, בתור נשמה בגוף בחיים נצחיים, במהרה בימינו ותיכף ומיד ממש.

• • •

כוחו של שליח הרבי

.....
 ר' יעקב יפת שי'

מנהל בית הספר 'תחכמוני' בית שאן
 .....

מרא דאתרא "תחכמוני", מורנו ורבנו הרב יעקב אריה בן רחל, זצ"ל. הרב זצ"ל עבד בבית ספרנו כ"ח שנים במסירות נפש וללא ליאות במשך כל הכח שנים.

התקיים בו מה שהתקיים במנהיג הגדול משה רבינו עליו השלום "לא כהתה עינו ולא נס ליחו". יתר על כן, הרב בשלוש שנותיו האחרונות בבית-ספרנו הראה לנו בעליל מה גדול כח השליח של הרבי. התקיים בו "וקווי ה' יחליפו כח".

דברים רבים למדנו מהרב: דייקנות, הוראה טובה, חדשנות, ירידה לנפשם של כל מורה ומורה, תלמיד ותלמידה, ומעל הכל סדר וארגון ועבודה בלתי נלאית.

חשבתני, שעמדתי על גודל מסירות הנפש של הרב זצ"ל, אך, נוכחתי לדעת כמה קטונתי במחשבותי זו עד מחלתו של הרב. הרב עבד ב'תחכמוני' לא עד כדי מסירות נפש, אלא במסירות נפש ממש.

כמעייין המתגבר בכוחו של הרבי

כל רואיו וכל שומעי-לקחו ראו בעליל שהרצון להיות עם התלמידים והמורים ולהעניק להם יותר ויותר ממסורת חז"ל נבעו כמעייין המתגבר מהיותו שליח של הרבי ומכוחו של הרבי והיותו האב המייסד של חב"ד בבית שאן.

.....
**הרב היה מגיע לבית הספר
 חלש, מדדה ומט לנפול,
 אבל המשיך והמשיך למרות
 הפצרותיי שיחזור הביתה,
 כי הוא ידע שהתלמידים
 מחכים לו. ידעתי שהרב
 הוא חסיד חב"ד מובהק, לא
 ידעתי שהרב צדיק נסתר**
 .....

הרב שימש גם כפוסק הלכה
 למשפחת תחכמוני בתוקף היותו
 מרא דאתרא, ותמיד דאג להביא
 את דעת מרן הבית יוסף ואת דעת
 האדמו"ר הזקן.

התפילה היפה של בית ספרנו,
 שהרב זצ"ל הגדיר ותיאר אותה
 כתפילה בבית מדרשו של הרבי,
 הגיעה למה שהגיעה בזכותו, בזכות
 התלהבותו הגדולה שהייתה "טופח
 על מנת להטפוח" והנהגת ההגרות
 לתלמידים המצטיינים, שעודדה
 אותם להמשיך להצטיין.

המורים והילדים מתגעגעים עד היום לסיפורי הרב, לשיעוריו, לחידונו
 ולשיחותיו בכנסים בישיבות המורים.

דוגמא אישית של מסירות נפש

על הכל ומעל לכל, מסירות הנפש העצומה של הרב והקרבת נפשו למען
 הילדים תעמוד לנו לדוגמא אישית, ואפשר לומר שהרב במסירות נפשו הזכיר
 לי את רבי עקיבא עת סרקו את בשרו במסרקות ברזל והוא עומד וקורא את
 "שמע", ולשאלת תלמידיו הנדהמים הוא משיב "ובכל נפשך אפילו נוטל את
 נפשך, ועתה שבא לידי לא אקיימנה!?"

גם הרב היה מגיע לבית הספר חלש, מדדה ומט-לנפול, אבל המשיך והמשיך
 למרות הפצרותיי שיחזור הביתה. כי א. הוא ידע שהתלמידים מחכים לו.
 ב. תמיד היה אומר לי: "המפגש עם התלמידים מרפא ומחייה אותי".

ידעתי שהרב הוא חסיד חב"ד מובהק, לא ידעתי שהרב צדיק נסתר.

"חבל על דאבדין ולא משתכחין!" "אבד חסיד (וצדיק) מן הארץ", יהי זכרו
 ברוך ותהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

ממשיכים בשליחות: להתכונן לקבלת פני משיח

.....
 הת' מנחם מענדל שמולביץ שי'
 בנו של הרב יעקב ע"ה
 תלמיד ישיבת חב"ד המרכזית בחצר הרבי בניו-יורק
 .....

ז' אדר ראשון, יום השלושים לפטירתו של אבינו המיוחד, שליח הרבי מלך המשיח לבית שאן, הרב החסיד יעקב אריה ע"ה שמולביץ. בהשגחה פרטית חל יום השלושים בתאריך כה מיוחד - יום לידת ופטירת משה רבינו. מה כל כך מיוחד בתאריך זה?

הגמרא במסכת ברכות (יח, א) קובעת ברורות: "צדיקים במיתתם קרויים חיים". ואכן ידועה התייחסות גדולי ישראל למאמר חז"ל זה, שהצדיקים נמצאים יחד איתנו אף לאחר פטירתם, ופועלים ישועות כמו בחייהם.

אף יותר מכך אומר הזוהר הקדוש - 'יתיר מבחיוהי', הצדיקים פועלים ישועות ונפלאות הרבה יותר ממה שפעלו בחייהם, ותלמידיהם שבעולם הזה, יכולים לקבל מנשמותיהם שבעולם הבא. ולכן גם הסתלקות הצדיק נקראת בשם 'הילולא', זאת מכיוון שהצדיק משפיע שפע ברכה ביום הזה בקרב הארץ.

אך זאת מצאנו ראינו דבר נפלא ונשגב, שאצל שניים מאבות האומה לא מסתפקים בכך שב'מיתתם הם קרויים חיים', אלא עליהם נאמר במפורש במקורותינו ש"לא מת"!

האחד: יעקב אבינו, עליו אומרת הגמרא (תענית ה, ב) "יעקב אבינו לא מת". השני: משה רבינו, שאף עליו אומרת הגמרא (סוטה יג, ב) "לא מת משה".

.....
**בשיחה האחרונה לכלל
 השלוחים מנל רחבי תבל,
 אמר הרבי מה"מ, שתפקידם
 של השלוחים הוא "להכין
 את העולם לקבלת פני משיח
 צדקנו". הרבי שלח את אבא,
 רבי יעקב ע"ה, להכין את
 בית שאן לגאולה!**
 .....

ודרוש ביאור מדוע על שאר
 הצדיקים נאמר שבמיתתם רק
 'קרויים חיים', ואילו על יעקב אבינו
 ומשה רבינו, נאמר ש'לא מתו'?

הגמרא במסכת מגילה (יג, ב)
 מספרת לנו מקרה מיוחד הממחיש
 את סגולתו של יום ז' באדר:

המן הרשע רצה לכלות את עם
 ישראל ר"ל, אך לא ידע מתי לעשות
 זאת, והחליט לעשות הגרלה באיזה
 חודש לבצע את זממו. וכך לשון
 הגמרא: "כיון שנפל פור בחודש

אדר, שמח שמחה גדולה, אמר נפל לי פור בירח שמת בו משה. ולא היה יודע,
 שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד". ומפרש רש"י על אתר: "כדאי הלידה
 שתכפר על המיתה".

כיצד יום הלידה מכפר על המיתה?

ולכאורה תמוה: הרי אדרבה, יום המוות הוא יותר נעלה מיום הלידה?
 וכמ"ש (קהלת ז, א) "טוב . . . יום המוות מיום הוולדו". וכפי שאומר על כך
 המדרש רבה עה"פ, שזהו מפני שכשאדם נולד אין יודעים מה יהיו מעשיו, ורק
 כאשר הוא מת, רואים שיצא מן העולם בתורה ומעשים טובים. וא"כ נשאלת
 שאלה חזקה - מהי המעלה המיוחדת ביום הלידה, עד כדי כך שהוא מכפר על
 יום המיתה?

מבאר על כך הרבי (לקוטי שיחות חלק כו, שיחה לפרשת שמות), שאצל
 משה רבינו הדבר נעלה יותר משאר הצדיקים, כי כבר ביום לידתו, התגלו
 אצלו מעלתו ועניינו המיוחדים, ולכן ביום לידתו יש עילוי גדול מאד שמכפר
 על יום מיתתו.

מהם מעלתו ועניינו המיוחדים? עניינו של משה הוא מדת האמת (מדרש
 תנחומא שמות כח), כיוון שזהו ענינה של התורה שניתנה על ידו, עליה נאמר
 "אין אמת אלא תורה" (ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח) והיא אף נקראת על שמו -
 "תורת משה". הפירוש 'אמת' הוא לא רק שלילת השקר, אלא הרבה מעבר

לכך. האמת היא דבר נצחי שלא שייך בו שינויים, כלשון הפסוק (משלי יב, יט) "שפת אמת תכון לעד".

כיצד רואים זאת בתורה? הרמב"ם בהל' יסודי התורה (פ"ט) אומר על התורה: "עומדת לעד ולעולמי עולמים, אין בה לא שינוי ולא גרעון ולא תוספת".

כיצד רואים זאת במשה רבינו? הגמרא במסכת סוטה (טו, א) אומרת, שמעשי ידי משה נצחיים הם. הטעם לכך הוא מכיוון שבמשה האירה ה"אמת הוי' לעולם", ולכן זה התבטא גם במעשי ידיו, שהם אמיתיים ונצחיים, שעד היום הם קיימים בעולם.

לפי זה מובנים היטב דברי רש"י - "כדאי הלידה שתכפר על המיתה". כיוון שביום ז' אדר - יום לידת משה - שבו "נתמלא הבית כולו אורה", האירה ונתגלתה מדת האמת של משה, שהיא הרי נצחית ולא יכולה להיפסק אף פעם (אחרת אינה אמת לאמיתה), ולכן גם חייו הגשמיים נשארים נצחיים בעולם הזה הגשמי, וזוהי הכוונה 'מכפר על יום מיתתו'.

חייו הגשמיים של משה ממשיכים בכל דור

וכמאמר הזוהר (תיקוני זוהר תפ"ט) "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", דהיינו, שמוכרח שיהיה 'משה' שבכל דור - שבגופו הגשמי מתלבשת נשמת משה רבינו ע"ה, והוא הוא הנשיא של אותו הדור. וכך ממשיכים חייו הגשמיים של משה רבינו באופן נצחי בעולם הזה הגשמי.

אותו רעיון נפלא בדיוק מצינו גם אצל יעקב אבינו. הזוהר הקדוש (חלק א, קלט) מבאר, שעניינו של יעקב אבינו הוא מדת האמת, "בריה התיכון המבריה מן הקצה אל הקצה".

וכיוון שכך, אומרת הגמרא (תענית ה, ב): "מה זרעו בחיים" - בני יעקב, חיים לנצח ולא שייך בהם כליון ח"ו - "אף הוא בחיים", כי החיים של זרעו של יעקב אינם דבר נפרד מחייו של יעקב עצמו, ולכן "מקיש הוא לזרעו", וכאילו שחייו ונשמתו נמשכים ומתלבשים בחיי זרעו. לכן דווקא עליו נאמר "לא מת".

.

בשיחה האחרונה לכלל השלוחים מכל רחבי תבל, אמר הרבי מלך המשיח,

.....
אנו ממשיכים את שליחותו
שלו - לפרסם את נבואתו
הברורה של הרבי "הנה הנה
משיח בא" - כאן בבית שאן,
ובכל מקום, ועל ידי זה הוא -
רבי יעקב - חי ממש,
פעולתו ושליחותו
ממשיכים בעולמנו זה
 .....

שתפקידם של השלוחים עכשיו הוא
 "להכין את העולם לקבלת פני משיח
 צדקנו". הרבי שלח את אבא, רבי
 יעקב אריה ז"ל, לבית שאן, בכדי
 להכין את בית שאן לגאולה!

וכזה הוא היה, שליח אמיתי שחי
 את ענייני משיח וגאולה, ופרסם
 אותם בכל דרך אפשרית, בדרשות
 ובעלונים, במשפטים ובחיוכים.
 תמיד כששאלו אותו "הכל טוב?",
 היה רגיל על לשונו "הרוב טוב,
 כשיבוא משיח - יהיה הכל טוב"...

כולנו זוכרים את 'סעודת משיח'

מידי שנה בשביעי של פסח, בה היה מעורר ומחזק בצורה מיוחדת על ביאת
 משיח. אבינו, רבי יעקב, אף דאג שסעודה זו לא תתקיים רק בבית חב"ד,
 אלא תתפשט הלאה ותגיע לעוד ועוד בתי כנסיות בבית-שאן. גם כשמצבו
 הבריאותי לא היה מן המשופרים, האמין באמונה שלמה שהנה הנה המשיח
 מגיע. כך אמר למבקרייו: "אין מה לדאוג, משיח מגיע ויהיה טוב".

מזה נלמד אנו, בניו, תלמידיו ממשיכי דרכו. עלינו מוטל להמשיך את חייו
 כאן בעולם הזה הגשמי. איך? על ידי שאנו ממשיכים את שליחותו שלו -
 לפרסם את נבואתו הברורה של הרבי "הנה הנה משיח בא" - כאן בבית שאן,
 ובעצם, בכל מקום, ועל ידי זה הוא - רבי יעקב - חי ממש, פעולתו ושליחותו
 ממשיכים בעולמנו זה.

השליחות מוטלת כעת על כתפינו, נמלא אותה כראוי, בשמחה ובאהבה
 בדרכו המיוחדת של רבי יעקב, ואזי נקיים את דברי הגמרא על יעקב אבינו
 ש"לא מת, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

ובזכות זה נזכה תיכף ומיד לקיום היעוד (ישעיהו כו, יט) "הקיצו ורננו
 שוכני עפר" ורבי יעקב בראשנו, בגאולה השלימה, אזי נכריז בשמחה: יחי
 אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד!

- נספח -

כוח הפלא של השלוחים

.....
 מאמר מצמרר פרי עטו של
 הרב יעקב אריה שמולביץ ע"ה
 שליח הרבי מליובאוויטש מה"מ לבית שאן
 .....

קורה לא אחת, ששליח של הרבי נמצא באמצע פעילות מסוימת - הרצאה, שיעור תורה, או שיחה אישית עם יהודי הזקוק ליעוץ ולעזרה - והנה, לפתע שומע השליח משפט מסויים שמכה במחשבותיו "ראה אנכי - קוק אויף זיך!" [=תביט על עצמך!], ואז הוא קולט לפתע: 'הו, כמה היה חשוב לי לשמוע זאת בנוגע לעצמי'...

גם זו אחת ממתנות השליחות.

'ראה אנכי' בניהום אבלים

החיילת בצ"ה חיה מושקא עטיה ע"ה, בתו של שליח הרבי לעיר חברון, הרב ויקטור עטי' שיבדל לחיים טובים וארוכים, נפטרה באסון מצמרר, כאשר נלכדה בתוך שריפה שפרצה במרפסת ביתה ולא יכלה להיחלץ.

אחד הדברים המדהימים בסיפור של משפחת עטיה, זו העובדה שמיד לאחר האסון נרתמו הרב עטיה ומשפחתו להקמת מפעל הנצחה אדיר לעילוי נשמתה של הילדה, באמצעות הקמת בית חב"ד גדול ומפואר בקרית-ארבע. לשם כך הופצו קופות צדקה עם תמונת הילדה, הוקמה קרן צדקה להקמת בית חב"ד לזכרה, ואכן בסייעתא-דשמיא בתוך תקופה קצרה נבנה הבניין. מדובר במבנה ענק של בית חב"ד, הכנסת אורחים, תפילות שיעורי תורה, ובית תמחוי לנזקקים.

.....
לפתע שומע השליח משפט
מסויים שמכה במחשבותיו
"ראה אנני - קוק אויף זיך!"
[=תביט על עצמך!], ואז
הוא קולט לפתע: 'הו, כמה
היה חשוב לי לשמוע זאת
בנוגע לעצמי'... גם זו אחת
ממתנות השליחות
 .....

להתפעל מתעצמות-הנפש של שליח הרבי שהפך אסון - לחזון, ודברי תנחומים - למעשים אדירים.

הרב עטיה מספר שברגעים הראשונים בהם שמע על האסון, לא מצא בעצמו את הכוח לשרוד עם הבשורה המרה. לפתע נזכר שבבוקרו של אותו יום ישב בבית חבר שהתאבל על פטירת בנו, והוא עצמו השמיע באוזניו דברי אמונה וניחם אותו שהכל מאת ה'.

הדברים שעלו בזכרונו של הרב עטיה חלחלו למוחו באותם רגעים בשנית וכך הצליח להתחזק ו'לאסוף את עצמו' לצאת לדרך חדשה. כל מי שעוקב אחריו, לא יכול שלא

השליחות של הרבי נותנת כח

הרב מרדכי ביסטריצקי שליט"א, רב קהילת חב"ד וחבר הרבנות הראשית בצפת, סיפר לי אודות אביו הגאון החסיד הרב לוי ביסטריצקי ע"ה, שהיה שליח הרבי ורב העיר צפת במשך שנים רבות:

"לאבא שלי לא היו חיים קלים. אינשי דלא מעלי רדפו אותו והציקו לו ואף סיכנו את חייו. לא פעם שוחחנו עם אבא על כך, והיה משפט ששמענו ממנו שוב ושוב: 'רק בזכות השליחות של הרבי יש לי כח להמשיך בתפקיד הקדוש, למרות כל הקשיים והמתנכלים. אילולא הייתי שליח של הרבי, אינני יודע איך הייתי מחזיק מעמד בתפקיד זה'". 'מעט לעת' - היה אומר הרב ע"ה - 'אני חוזר ומתבונן בזכות הגדולה להיות שליח של הרבי, וזה נותן לי כח שלא להיכנע ולהישבר מהמפריעים, המאיימים והמציקים'.

הדרך של השלוחים להתמודד עם אסון

לפני מספר שנים נפטרה הגב' ליבי ע"ה שיפמן, אשת הרה"ח ר' אהרן שיפמן שיבדל לחיים טובים וארוכים, המכהן כשליח הרבי ב'שובים' 'פרוד'

.....
התעודד והתחזק בעצמו
בהביעו את השתאותו
מתעצומות הנפש של שליח
הרבי, שרק לפני שבועיים
ליזוה את אשתו למנוחות
זכבר הוא מדבר בלהט
ובאמונה צרופה על מה
שבולם צריכים להתחזק
 .....

ו'שפר' הסמוכים לצפת. הרב שיפמן נענה לבקשתי וסיפר לי כמה סיפורים על רעייתו ע"ה, ועל חלקה הגדול בשליחות המשותפת שלהם, סיפורים קטנים על אשה דגולה ועל הכוחות שהשאירה לילדים ולבעל להמשיך בשליחות, למרות האבל הכבד.

משפחת שיפמן גרה בצפת, סמוך לקרית חב"ד. הרב שיפמן הוא גם 'מלמד' בתלמוד תורה המקומי וגם גבאי פעיל בבית הכנסת הגדול בקריה. כל מי שנכנס לביתו, ירגיש

מיד שזה בית של שלוחים. לא רק לקראת פורים, לדוגמא, כאשר כל הבית מתמלא במשלוחי מנות למקורבים; ולא רק לקראת ל"ג בעומר, כאשר כל בני הבית נרתמים להכנת השלטים, הכובעים, הפרסים והפרסום - אלא בכל ימות השנה ביתם מהווה בית של שליחות ובית של גאולה.

בבית תלויים 'תופי מרים' לקראת הגאולה, חלק מהתופים הכינה הגב' שיפמן ע"ה והניחה בעריסות הילדים עוד לפני שלמדו לרדת ממנה... את חלקם הכינה וקישטו הבנות במו ידיהם, בהדרכת האמא, לקראת הגאולה.

משמש האדמו"ר נדהם מעוצמת האמונה

ביומיים שלפני הפטירה, כשכל הרופאים אמרו שלפי דרך הטבע אין שום סיכוי - הפכו הבנות תחיינה עולמות, צלצלו לכל בנות הדודות שאינן חב"דניקיות - והפצירו בהן לקבל על עצמן להדליק נרות שבת עם ברכה.

אחד הדודים, חסיד צאנז, נעתר לבקשת הבנות למרות המנהג השונה של צאנז. באותם יומיים בהן הייתה מאושפזת במחלקת טיפול-נמרץ בבית רפואה רמב"ם בחיפה, היה מאושפז במקום גם האדמו"ר מסערט-ויז'ניץ שליט"א, ששהה במקום בלוויית כמה מחסידיו ומשב"קים. באחת השעות הקטנות של הלילה התפתחה שיחה בין אחד המשמשים של האדמו"ר לבין הרב שיפמן.

המשמש גילה שהוא המום מעוצמת האמונה של בנותיו. הוא שמע אותן

מדברות בטלפון עם האחייניות, ומפצירות בהן להדליק נרות לרפואת האמא. "אם לא הייתי שומע זאת במו אזניי", העיד המשמש, "לא הייתי מאמין שבנות כה צעירות יכולות להיות חדורות באמונה כה עמוקה בניסי השם ובחשיבות של המצוות ודרכי החסידות".

כמה זמן לוקח להביא משיח?

לא פלא אפוא, שגם כשהאם נפטרה בצורה פתאומית וטראגית כל כך, דווקא הבנות היו הכי מחוזקות באמונה ובקבלת היסורים באהבה ובשמחה, באופן שהדהים את כל מי שרק בא לנחם או ללוות את המשפחה בסמיכות לפטירה.

כשהגיעה הבשורה המרה מכל, החלה התלבטות מי יודיע לילדה בת ה-6 שאמא לא תחזור יותר. הפסיכולוגית אמרה שהכי טוב שהאבא יספר זאת לילדה. האב קרא לה ואמר לה שאמא הלכה להביא את המשיח. הילדה מיד הבינה את המשמעות וקיבלה את הדברים בפשטות, שאמא אכן הלכה להביא את המשיח. כשחלפו שבועיים ימים, שאלה הילדה את אחותה הגדולה ממנה: "כמה זמן לוקח להביא את המשיח?" - - -

"והחי יתן אל לבו"

אחרי שבעת ימי האבל, שוב הבנות היו אלו שעודדו את האב לחזור לפעילות מלאה בקיבוץ 'פרוד' ובמושב 'שפר', למסור שיעורי תורה ולסייע בכל עניין יהודי. בשיעור הראשון השתתפו יהודים רבים, שרצו להביע הערכה לרב שיפמן, שלמרות האבל והמשימות הרבות המוטלות על כתפיו כעת, כאב וכאם, הוא לא מפסיד אף שיעור או פעילות במקום השליחות.

הרב שיפמן נכנס לבית הכנסת של קיבוץ פרוד והופתע לראות שם את מודעת הפטירה של אשתו תלויה על הקיר. המתפללים הסבירו לו שאינם מסוגלים להוריד את המודעה, הם חשים שהרבנית הינה חלק ממשפחתם. הרב שיפמן הקדיש את השיעור לעילוי נשמת אשתו והסביר באריכות את העניין של "והחי יתן אל לבו", שכל אחד צריך לעשות הוספה בתורה ומצוות לזכרה וללמוד ממעשיה הטובים.

אחד התושבים, בעל בית מלון במקום, שח בהתרגשות לרב שיפמן כי בתחילה חשב שהוא צריך לעודד את הרב, אך כשהקשיב לשיעור התעודד והתחזק בעצמו בהביעו את השתאותו מתעצומות הנפש של שליח הרבי,

שרק לפני שבועיים ליווה את אשתו למנוחות וכבר הוא מדבר בלהט ובאמונה צרופה על מה שכולם צריכים להתחזק. הוא לא מדבר על הקשיים, על הצער והאבל, הוא רק חושב על הכלל, על המושפעים ועל מה שהם צריכים וזקוקים.

אחוות משפחות השלוחים

לקראת ה"שלושים" לפטירתה של הגב' ליבי שיפמן (שחל ב-ו' באייר), ערכו נשות צפת כנס התעוררות רב-משתתפות, וכן הוציאו לאור חוברת לזכרה. בחוברת מופיע מכתב שכתבו 3 בנות שלומדות בצפת, בנות של שלוחים בראש-פינה, בטבריה ובמטולה, אותן אימצה הגב' שיפמן בשהותן בצפת, והן היו בנות-בית בביתה.

הבנות מציינות כי הגב' שיפמן השרתה תמיד אוירה של שליחות; תמיד עודדה את בעלה שלא להחמיץ שום שיעור או פעילות. גם במצבים קשים ובשעות עמוסות עבודה בבית, כאשר היתה זקוקה לעזרה, תמיד אמרה לבעלה שה"מבצעים" של הרבי קודמים לכל. "תלך לפעילות ואני כבר אסתדר", היתה אומרת ברוגע...

לא פלא, שהבנות שגדלו בכזו אוירה, ממשיכות את דרך השליחות שלמדו מהאמא. הבנות, הן המעודדות את האב השליח לחזור לפעילות מלאה בישובים. בכנס ההתעוררות סיפרו הבנות, שבכל יום סגולה הן מצפות שבטח ביום הזה אמא תחזור. בתחילה הן ציפו ל"א ניסן, אחר כך - לברכת החמה בערב פסח, אחר כך שביעי של פסח, וכל היום מדברים בבית 'מתי אמא תחזור'...

שליח לדוגמא, הכוחות מהרבי

באותה עצרת השתתף גם הרב שמעון שי' רוזנברג, משלוחי הרבי לעיר עפולה, שגם הוא עבר אסון נורא כאשר בתו וחתנו, שלוחי הרבי בכומביי שבהודו נהרגו בבית חב"ד.

הרב רוזנברג זכה להיות דוגמה חיה של חסיד ושליח אמיתי, שהופך את האסון האישי הכבד למנוף של 'הפצה', להקמת בניין 770 בעפולה, למאות הרצאות מרגשות ומחזקות באמונה ובציפיה לגאולה השלמה.

רק לאחרונה התבקש הרב רוזנברג לשאת דברים בעצרת המרכזית לזכר חללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה, נוכח ראשי המדינה ומיליוני צופים בארץ

.....
**אם הוא מרגיש צער ועצב,
 אזי הוא ממהר ללמוד את
 השיעור הקבוע "להשכילך
 בינה", ומתעודד להמשיך
 בשליחות. יהי רצון שתיכף
 ומיד ממש תבוא הגאולה וכל
 נפטרי ישראל יקומו לתחיה
 והיא בראשם..**
 .....

ובעולם. כל מי ששמע את דבריו,
 יצא מחוזק ונדהם מעוצמת האמונה
 והכח להמשיך ולפעול בשליחות
 הרבי להפיץ יהדות ולקרב את
 הגאולה.

איך רע יורד מלמעלה

הרב רוזנברג סיפר לנשים בצפת
 כי הוא שואב כוחות איתנים מלימוד
 יומי קבוע באגרת הקודש "להשכילך
 בינה" בתניא, שם מבאר אדמו"ר
 הזקן כי אין רע יורד מלמעלה והכל
 לטובה. הרב רוזנברג סיפר שהוא

מקפיד ללמוד בכל יום את האגרת הזו, ואם יום אחד הוא שוכח, הוא מיד
 מרגיש שהצער והעצב מתגברים בלבו, ואזי הוא ממהר ללמוד את השיעור
 הקבוע "להשכילך בינה", ומתעודד להמשיך בשליחות.

גם ילדי משפחת שיפמן מקבלים כח מהרבי, ומדי יום ביומו מתיישבים עם
 האבא וקוראים מכתבי תנחומים של הרבי, בספר "מנחם ציון". בין השאר כותב
 שם הרבי שהנחמה האמיתית היא בעשיית צדקה וחסד לעילוי הנשמה.

ילדי משפחת שיפמן מקבלים את הדברים כפשוטם, ומבצעים אותם הלכה
 למעשה. הילד בתלמוד תורה אירגן בכיתה מעמד "הקהל" (בשנת הקהל)
 להתחזקות ביראת-שמים לעילוי נשמתה, וגם התלמידים הפעוטים של הרב
 שיפמן משתדלים להרבות חסד וצדקה.

לאור אותם מכתבים ממשיכים ילדי שיפמן במעשי החסד של אמם ובכך
 היא בעצם כאילו ממשיכה בעצמה את מעשי החסד. האם משמים שולחת גם
 עכשיו אורחים בכל שבת, והם - הילדים - יקימו בע"ה מפעל חסד לזכרה,
 כשנשות השכונה שותפות בכך.

יהי רצון שתיכף ומיד ממש תבוא הגאולה ויקויים היעוד "בלע המות לנצח"
 וכל נפטרי ישראל יקומו לתחיה והיא בראשם.

לע"נ

הרב יעקב אריה בן יבדלחט"א הרב קלמן שי'

שמולביץ

שליח הרבי מליובאוויטש מלך המשיח לבית שאן

נלב"ע ח' שבט ה'תשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.

•

יהי-רצון שיזכה לעליית נשמה הכי גדולה

בקיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"

והוא בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

ע"י משיח צדקינו תיכף ומיד ממש

•

הוקדש ע"י החפץ בעילום שמו, וע"י משפחת רייניץ, ביתר עילית

.....

לע"נ

יצחק בן רחל ע"ה וחביבה בת עליה ע"ה אלמקיים

לידיה בת חביבה ע"ה מילמן

ת.נ.צ.ב.ה.

.....

לע"נ

מר אבי משה חיים בן רחל

•

לזכות

רוזה בת אסתר

דוד יעקב בן רוזה

בנימין נתנאל בן רוזה

גד בן רינה

נטלי בת רינה

דוריס בת רינה

לזכות

שלמה חיים בן יהודית

מלכה בת חיה

שניאור זלמן בן מלכה

בלומא בת מלכה

יוסף ישראל בן מלכה

חנה בת מלכה

דבורה לאה בת מלכה

מנחם מענדל בן מלכה

ליסון

להצלחה רבה ומזל טוב

בכל המצטרך בגשמיים וברוחניות

•

שפע ברכה והצלחה

בכל המצטרך בגשמיים וברוחניות

•

הוקדש ע"י הגיס שלמה חיים וזוגתו שי' ליסון
שלוחי הרבי מליובאוויטש לכרמל מערבי, חיפה

הוקדש ע"י ר' דוד שי' שיטריט
בית שאן

"בכל טקס שמזמינים אותי לדבר, אני מבקש מהמנחה לומר - בנוסף לשמי, גם את התואר "שליח הרבי מליזבאוויטש" - שיידעו כולם ש"עבר אברהם אנוכי".

במילים פשוטות: אין שום עניין שהציבור יכיר את יעקב או שמולביץ. יש עניין שידעו שנמצא כאן שליח של הרבי, וכשהם מקשיבים לדברי התורה, הברכה וכו', הם מתקשרים ומקבלים ברכה והשפעה מהרבי מליזבאוויטש".

(מתוך "סיפורים מבית חב"ד")